
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
15	Obvestila
16	Iz naših samostanov
30	Iz vzgojnih ustanov
31	Iz naših misijonov
36	Odmevi
39	Iz naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Spoštovani bratje in sestre v sv. Frančišku!

Papež Frančišek je ob svojem obisku svetega samostana v Assisiju, 20. septembra 2016, bratom napisal lastnoročno posvetilo. Našega Gospoda je prosil, da bi vse blagoslovil, da bi jih »napolnil z mirom na način, da bi sami nato lahko posredovali mir vsakomur med nami, ki smo njihovi bratje in sestre. Želim,« je še zapisal sveti oče, »da bi ohranili 'samostanskost' in 'minoritskost'« – s čimer se je nanašal na ime reda – »saj bodo tako sposobni omogočiti rast skupnosti med ljudmi in biti, kot manjši, zgled služenja. To so želje tega manjšega brata in služabnika.« Lahko rečem, da je to posvetilo namenjeno vsem bratom Reda in s tem tudi nam, bratom v slovenski minoritski provinci.

Sv. Frančišek je hotel, naj se njegovi bratje imenujejo manjši bratje (1 FVod VI,3). Majhnost je osnovna drža pri hoji za ubogim in ponižnim Kristusom (Flp 2,3), ki bratom pomaga pri odpovedovanju oblasti (1 FVod V,12), pokorščini do vseh (1 FVod VI, 1-2), medsebojnemu služenju (1 FVod X,1; 2 FVod VI,9), solidarnosti z najmanjšimi znotraj družbe (1 FVod IX,2), spodbujanju in graditvi miru kjerkoli se nahajajo (2 FVod III,10-11), ob nenehnem razdajanju samega sebe.

Prav tako je naš Red že od začetka poudarjal samostansko razsežnost in s tem posebno obliko življenja bratstva. Samostanski način življenja spodbuja k aktivni in odgovorni sodelležbi vseh bratov pri bratskem življenju, zlasti s pomočjo samostanskega kapitlja. Obenem se angažira na področjih evangelizacije, kulture in služenja človečnosti, ob pozornem spremljanju zgodovinskih, socialnih in kulturnih sprememb in tudi novih oblik prisotnosti in pričevanja.

Prepričan sem, da nas današnji čas in razmere

tako doma kakor po svetu kličejo, da bi kot Frančiškovi bratje in sestre resnično bili povsod prinašalci miru. Kaj pomeni biti prinašalec miru? Papež Frančišek je na molitvenem srečanju za mir v Assisiju med ostalim dejal tudi to: Iti ven, podati se na pot, biti skupaj, prizadevati si za mir: to niso le telesni gibi, temveč predvsem gibi duha, so konkretni duhovni odgovori, da bi premagali zaprtosti in se odprli za Boga in za brate. To od nas zahteva Bog, ki nas spodbuja k soočenju z veliko boleznijo našega časa: brezbriznostjo. Ta je virus, ki hromi, nas naredi brezdolne in neobčutljive; je bolezen, ki načne samo središče vernosti in povzroči novo zelo žalostno poganstvo: poganstvo brezbriznosti. Brezbriznost do vseh bratov in sester okrog nas je gotovo nevarnost, ki preži tudi na vsakega izmed nas. Se je zavedamo? Kaj storimo, da bi jo premagovali? Leto usmiljenja nas še posebej vabi k telesnih in duhovnim delom usmiljenja do prav vseh bratov in sester okrog nas.

Papež Frančišek je nadaljeval: Mi nimamo orožja. Verjamemo pa v blago in ponižno moč molitve. Molitev in konkretno sodelovanje nam pomagata, da ne ostanemo zaprti v logiko spora in da zavrujemo uporniške drže brata, sestre, soseda, sodelavca ..., ki zna le protestirati in se jeziti. Molitev in želja po sodelovanju nas zavezujeta k resničnemu miru, ne navideznemu: ne k mirnosti nekoga, ki se izogiba težavam in se obrača na drugo stran, če ne gre za njegove interese; ne k cinizmu tistega, ki si umije roke nad problemi, ki niso njegovi; ne k virtualnemu pristopu nekoga, ki vse in vsakogar sodi preko tipkovnice računalnika, ne da bi odprl oči za potrebe bratov, sester ... in si umazal roke za tistega, ki je v stiski. Naša pot je poglobiti se v situacije in dati prvo mesto tistim, ki trpijo; privzeti spo-

re in jih ozdraviti od znotraj; dosledno hoditi po poteh dobrega, zavračati bližnjice zla; potrpežljivo se lotiti, z Božjo pomočjo in z dobro voljo, procesov miru. A res nosimo v sebi vero, da lahko z našo molitvijo delamo za mir? Koliko naših molitev namenimo za brate in sestre, s katerimi smo v prepiru ali imajo težave s kom drugim?

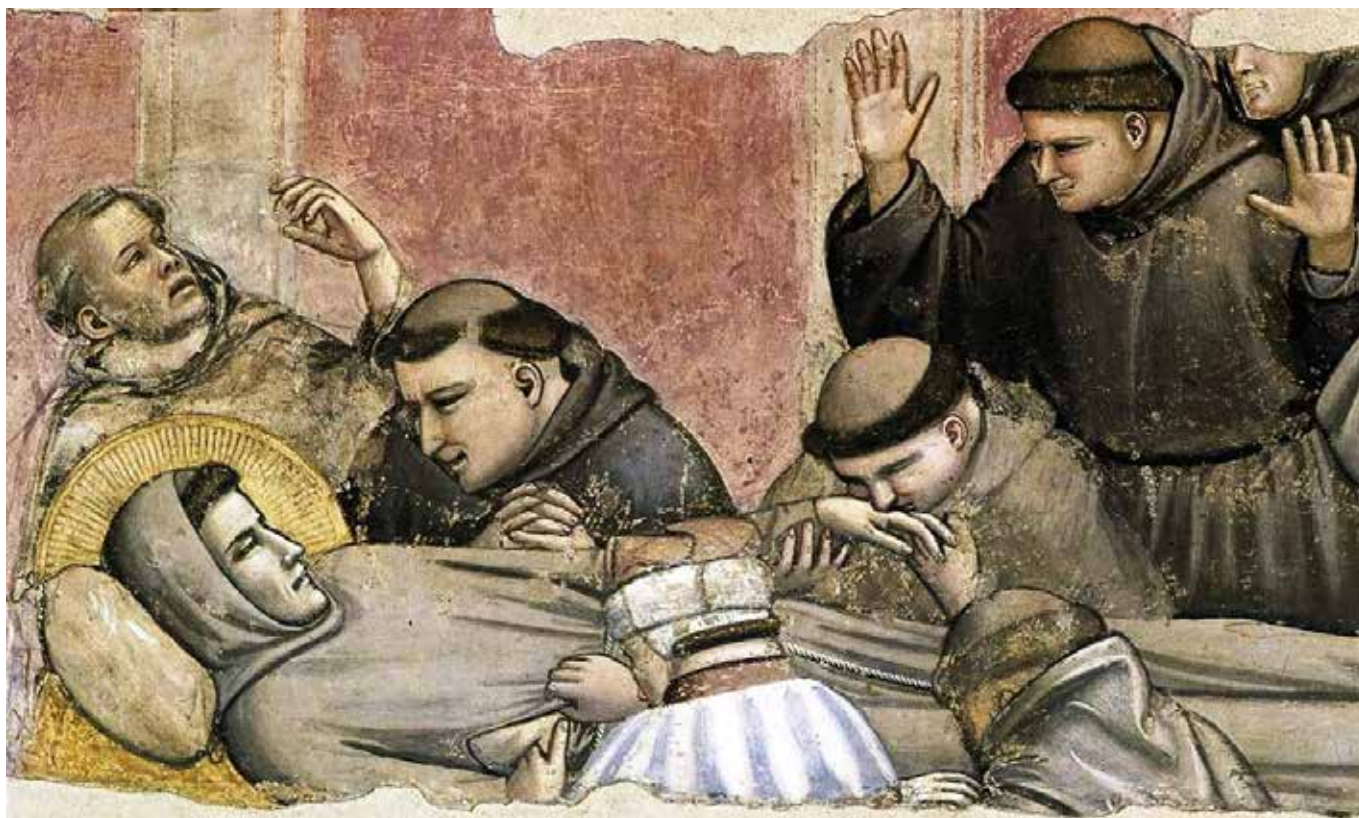
Kaj pomeni biti Frančiškov brat ali sestra, ki je prinašalec miru, nam prav tako razodeva papež Frančišek: Mir pomeni 'Odpuščenje', ki se kot sad spreobrnjenja in molitve rodi iz notranjosti in, ki v imenu Boga, omogoči ozdravljenje ran preteklosti. Mir pomeni 'Sprejemanje', razpoložljivost za dialog, preseganje zaprtosti, ki niso strategije varnosti, ampak so mostovi nad praznino. Mir pomeni 'Sodelovanje', resnično in konkretno izmenjavo z drugim, ki predstavlja dar in ne problema,

brata, s katerim je treba poskusiti zgraditi boljši svet. Mir pomeni 'Vzgojo': klic, da bi se vsak dan učili težke umetnosti občestva, da bi osvojili kulturo srečanja, ko bi vest očistili vsake skušnjave nasilja in otrplosti, ki so v nasprotju z Božjim imenom in človekovim dostojanstvom.

Bratje in sestre v sv. Frančišku! V mesecu oktobru, za katerega bi lahko rekli, da je tudi Frančiškov mesec, rastimo v odpuščenju, sprejemanju, sodelovanju s svojimi najbližjimi in tako postajamo ljudje miru. Na takšen način bomo zmogli največ storiti za mir v svetu po vzoru sv. Frančiška.

Vsem želim duhovno bogat praznik sv. Frančiška!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXV. seja provincialnega definitorija

V minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu je bila 6. septembra 2016 XXV. seja provincialnega definitorija.

1. Gvardijan p. Slavko Stermšek je predstavil bratsko in molitveno življenje bratov. Bratje se trudijo, da gojijo redno skupno molitev. V poletnih mesecih večino časa posvetijo sprejemanju skupin in posameznih gostov v samostanu. Zelo pogosto pastoralno pomagajo v sosednjih župnijah. P. Marjan Vogrin veliko časa namenja urejanju samostanskega arhiva in popisu vseh knjig v stari samostanski knjižnici. Provincial p. Milan Kos je spodbudil brate, naj se še naprej zavzemajo za vračilo umetniške slike Carpaccia, ki je v Padovi, in urejanja lastništva drugih umetniških slik, ki so v Piranskem muzeju.

2. Prov. definitorij je sprejeli okvirni program province v pastoralnem letu 2016/17.

3. Prov. definitorij se je seznanil s ponudniki za obnovo zvonika minoritske cerkve sv. Frančiška v Piranu in mnenjem Komisije za gradnje in varstvo spomenikov. Z izborom izvajalca, ki bo zvonik obnovil do konca novembra 2016, se strinja.

4. P. Danilo Holc, prov. delegat za pravičnost, mir in varovanje stvarstva in urednik revije Med nami, je predstavil dosedanje delo na posameznih področjih. Podana so bila tudi priporočila in spodbude za naprej.

5. P. Marijan Vogrin je predstavil delo Komisije za gradnje in varstvo spomenikov. Opozoril je, da je potrebno upoštevati pravilnik komisij Slovenske minoritske province sv. Jožefa, ki je bil izdan v Ljubljani 2006. Opaža pa, da je

pravilnik potreben določenih dopolnil. Bratje naj v prihodnje pridobijo kulturno-varstvene pogoje in soglasje za posamezne obnove, kadar je to potrebno, in dovoljenje škofij v primeru, da ne gre za naše minoritske župnije. Provincia nima posebnega ekonomskega sveta, zato je ta komisija tudi odgovorna za podajo mnenja, kadar se nepremičnine in premičnine prodajajo.

p. Dominik Tikvič
tajnik province

Graditi enotnost v poslanstvu

Pismo generalnega ministra bratom

Uvod

Predragi bratje,

Gospod naj vam da mir!

Prihajam k vam v tem blagoslovljenem času izrednega jubilejnega leta usmiljenja, v katerem “Cerkev močno čuti, kako nujno je oznanjati Božje usmiljenje.”¹ Z vami želim podeliti nekaj misli na temo poslanstva. Dandanes morda na poslanstvo vse pre pogosto gledamo kot problem. Zdi se nam, da je vedno bolj zapleteno in težko, jemlje nam veliko energije in predvsem se zdi, da ne daje željenih rezultatov ter ne poplača truda, ki ga vlagamo vanj. To pa je tudi razlog, zaradi katerega sprejemamo poslanstvo z zmernostjo, po temeljiti presoji, pod določenimi pogoji, brez prave apostolske gorečnosti, ki ima za mero celoto².

Seveda ne nameravam dajati negativnega mnenja o tem, kako v našem Redu živimo misijonarski zagon *ad gentes*, ki ga bolj zaznamujeta velika radodarnost in prizadevnost kot pa večji poudarek na težnji, izraženi na mnogih ravneh in v večih okoliščinah, ki predstavlja oženje misijonarske vneme v življenju mnogih bratov. Govorim o vsakdanu, se pravi o poteku običajnih dejavnosti apostolata, brez razlikovanja med geografskimi področji. To ne pomeni, kot sem že dejal, da ne živimo poslanstva, toda povečuje se število bratov, ki jim poslanstvo ne predstavlja središča lastne identitete.³ To je tema, o kateri nameravam razmišljati v tem svojem pismu, in se navezati na tri točke, ki so med seboj tesno povezane: nujnost in potreba poslanstva v našem času, tudi ob poslušanju dragocenega nauka papeža Frančiška (Prvo poglavje), da bi zopet odkrili smisel našega življenja kot bratov in *misijonarskih* učencev (Drugo poglavje), ki nudijo svetu moč in lepoto evangelija Jezusa Kristusa preko vitalnosti frančiškove karizme (Tretje poglavje).

PRVO POGLAVJE

Poslanstvo v središču

A. Poslanstvo ima neko Cerkev

V okrožnici *Laudato si'*, ki je pomenljivo naslovljena na “vsakega človeka, ki prebiva na tem planetu”, se papež Frančišek navezuje na *Evangelii gaudium* (EG) s temi besedami: v svoji apostolski spodbudi, “sem pisal članom Cerkve, da bi jih pritegnil k procesu misijonarske preнове, ki jo moramo izpeljati” (LS 3). Eden od ciljev pon-

¹ Frančišek, *Obličje usmiljenja* 25.

² To pomanjkanje gorečnosti se izraža v naporu in razočaranju, pri prilagajanju okolju ter “v brezbriznosti in predvsem v pomanjkanju veselja in upanja,” je zapisal Pavel VI. v *Evangelii nuntiandi* 80. Besedilo je zelo ljubo papežu Frančišku.

³ “Poslanstvo, ki je zaupano Bogu, ne more do konca zaznamovati osebne identitete. Tako se zgodi, na primer, da sem v nekem smislu re-dovnik, Božji človek, človek za druge, v drugem pa sem sam osebno tisto konkretno človeško bitje s svojimi resničnimi potrebami, željami, hrepenenji in skritimi sanjami. Ti dve resničnosti se ne zlivata v osebni enosti” (V. M. Fernández, *Contemplativi nell'azione, attivi nella contemplazione. La preghiera pastorale*, San Paolo, Cinisello Balsamo [MI] 2014, str. 16-17).

tifikata je tudi *misijonarska prenova* Cerkev, torej prenova, ki gre skozi poslanstvo. Novi pravni zakoni pa tudi strožje izvajanje moralnih norm ne bodo rodili željenih sprememb. Le prepričljiva vaja v intimnosti z Jezusom nas more narediti za misijonske učence, oziroma osebe, ki po tem, ko so poizkusile zdravilno in osvobajajočo moč evangelija, postanejo njegovi glasniki.

Spodbuda EG ne izhaja iz sociološkega branja izzivov današnjega časa, niti ne izvira iz ravnotežja med svetlobo in sencami sekulariziranih človeških okolij, da bi vključila krščanski predlog, niti iz predhodnega obsojanja mnogih posvetnih “-izmov”, ki bi jim morali nasprotovati in jih premostiti. V tem dokumentu opis sedanjega časa ni ne sistematičen ne tankovest, a se od časa do časa tako pokaže ob ponudbi evangeljskega življenja, tako za tistega, ki veruje, kot tistega, ki ne veruje.⁴ Zato je to, kar dela razliko, veselje, ne v smislu, da ni veselja brez evangelija, temveč bolj, da ni evangelija brez veselja. Božja ljubezen nas rešuje naše osamljene in samozadostne zavesti, in “kdor je srečal to ljubezen, ki vrača smisel življenja, jo mora posredovati drugim.”⁵ Vrh tega, ko Cerkev opozarja na potrebo, da naj bo vsak kristjan vpet v poslanstvo, v resnici ne *želi* drugega, kakor da pokaže kje je “vir pristnega osebnega uresničenja” (EG 10).

Papež Frančišek sledi od blizu *učenju* Drugega vaticanskega koncila in njegovemu udejanjanju. To je že predlagal v *Redemptoris missio* (1990) sveti Janeza Pavel II. (prim. EG 15) ter postavil poslanstvo v srce Cerkev: ne kot njeno dejavnost, ki se začne z neko že določeno identiteto, ampak kot proces, ki zagotavlja ostati v identiteti, v smislu, da Cerkev ni tista, ki ima v lasti poslanstvo, ampak je poslanstvo, ki ima svojo Cerkev. To pomeni, da kristjani postanejo Cerkev, ko živijo poslanstvo, so vključeni v pobudo Boga Očeta, ki jo je ustvaril, kakor se to dogaja v poslanstvu Sina in Svetega Duha. Primat Boga v poslanstvu je temelj, predvsem zaradi zahtevnih nalog, ki so zaupane kristjanom. In če z ene strani “od nas zahteva vse, nam hkrati tudi podarja vse”.⁶

B. Poslanstvo, slovnica vere

Ustavimo se na zelo posrečenem izrazu papeža Frančiška, kjer poslanstvo predstavlja del “slovnice vere”. Po definiciji je slovnica “skupek pravil, ki tvorijo poseben način, ki oblikuje jezik,”⁷ zato je, ne da bi pridobili slovnico osnovo nekega jezika, dejansko nemogoče ali pa zelo težavno v tem jeziku spregovoriti. Podobno, brez “slovnice poslanstva” se vera ne more nagibati v notranjost krščanskega in še posebej redovniškega *življenja*. Tako vera ostane nedejavna – povedano v obliki paradoksa – da ne oznanjamo vere, ki jo imamo, ampak imamo vero, ki smo jo sposobni oznanjati. Pogosto se pojavlja ideja, da je za uresničitev poslanstva potrebna mišična vera pod visoko napetostjo, pri tem pa ne upoštevamo dovolj dejstva, da se vera hrani s tem, ko se jo razdaja, da hrani samo sebe in raste, ko stopa v krog poslanstva. Ko so se ob Frančišku Asiškem, na začetku frančiškove avanture, začeli zbirati prvi bratje, je Frančišek takoj uvidel potrebo po ustanovitvi potujoče skupine, torej misijonarske. O tem zapiše Tomaz Čelanski: “Pojdite, predragi, po dva in dva, na razne kraje sveta in oznanjajte ljudem mir in pokoro za odpuščanje grehov.”⁸ Če povzamemo to, kar je bilo pravkar povedano, lahko rečemo, da če se kot bratje danes *želimo* vprašati o kakovosti naše vere, se moramo obvezno vprašati tudi o kakovosti našega poslanstva.

4 “Tudi verujočim preti ta resnična in stalna nevarnost. Mnogi zapadejo vanjo in postanejo užaljeni, nezadovoljni, brez življenja” (EG 2).

5 EG 8.

6 EG 12.

7 Prim. www.treccani.it

8 1Cel 12,29: FF 366.

DRUGO POGLAVJE

Misijonarski učenci

A. Ko poslanstvo izgubi sol

Če si pomagamo s prisposodbo, lahko izraza, ki sta posebej pri srcu papežu Frančišku, "Cerkev na izhodu" in "posvečeno življenje na izhodu", primerjamo s prometno mrežo, z letališčem, odkoder vzletajo letala proti številnim destinacijam. Tekom let se je povečalo osebje na zemlji in kljub številnim morebitnim potnikom nimamo primernih načrtov letenja. Kakšna žalost, da smo spremenili naše skupnosti iz živahnih letališč v brezimne hangarje, deponije letal, potrebnih popravila, ki se s časom in zaradi malomarnosti spreminjajo v leteče cize!⁹

Zdi se mi, da ta primerjava zelo dobro prikaže splošno stanje posvečenega življenja danes, ko se zdi, da upada navdušenje za poslanstvo in njegova širna obzorja. Kaj se je zgodilo? Zakaj smo v veliki meri izgubili misijonarsko dinamičnost in pogum stopiti na nova ozemlja, ne samo zemljepisna, ampak predvsem človeška in kulturna? Zakaj se zdi, da je močnejše nagnjenje rešiti, kar se rešiti da, ter ostali zasidrani v naši majhni gotovosti, namesto da se prepustimo želji odriniti na globoko in znova vreči mreže? Zakaj raje dovolimo, da ugasnejo naše sanje, namesto da bi jih nahranili z evangelijem in tvegali s preroško vizijo? Na splošno dajemo na taka vprašanja institucionalne odgovore, govorimo o postaranju kadra, o drastičnem zmanjšanju pritoka poklicev, o težavnosti dela itd. Sam pa mislim, da gre predvsem za osebno razsežnost, ki je lastna vsaki posvečeni osebi, ki bi jo morali bolj upoštevati. Če se zazremo v srž vprašanja, gre za odnos med identiteto in poslanstvom, odnos, ki ni vedno pravilno zastavljen in ob katerem smo vsi poklicani, da se z njim v različnih življenjskih obdobjih tudi soočimo.

Zgodi se mi, da srečujem brate, ki živijo – zveni paradoksalno – obrambno držo do zaupanega jim poslanstva. Seveda opravijo svoj del, vendar zelo pazijo, da ne bi bili preveč vpleteni; zato merijo čas in sklepajo kompromise, nadvse zaskrbljeni, da ohranijo svoj osebni prostor in svojo zasebnost. Tako poslanstvo ni to, kar bi moralo biti: kraj napa in hkrati pastoralno veselje, radodarna in uresničujoča hoja za Kristusom, ampak poraja negativne napetosti, nezadovoljstvo in potrebuje, da ga nadomestimo z nečim drugim. Ko pa nas pastoralne dolžnosti utrudijo bolj kot bi morale in nam povzročijo stres – resda ne zaradi pretežkega bremena, ki se mu je treba izogniti – pa opravljeno delo ni v primerni harmoniji s tem, kar so bile notranje želje.

Tako pridemo do paradoksa, da misijonarske dejavnosti več ne razumemo kot odgovor na Božji klic, ampak postane neke vrste ovira za lastno osebno uresničitev, teža, ki se je moramo hitro otresti, da pridemo na nekaj drugega. "Nekateri," piše papež Frančišek, "se upirajo temu, da bi se scela predali poslanstvu, in zapadajo v hromečo naveličanost" (EG 81). Naveličanost v pastoralnem okolju pa je v resnici izraz lenobe, jeze in nemira, kroničnega nezadovoljstva zaradi dejstva, da se nenehno čutimo na nepravem mestu, v bistvu pa smo nemotivirani in zato izpraznjeni in utrujeni. Poiščimo torej znova veselje v poslanstvu, stopimo iz pasti "comfort zone – območja udobja", ki nas zapira v nas same in nam preprečuje, da bi okusili Božjo ljubezen in jo prenesli na druge. Resnično srečanje z Jezusom se zgodi v srcu naše dejavnosti (ki je hkrati molitev in apostolska dejavnost), ko začutimo, da je znotraj poslanstva, h kateremu smo bili poklicani, popoln smisel naše identitete.

B. Poslanstvo preoblikuje Cerkev

V apostolskem pismu papeža Frančiška *Vsem posvečenim*¹⁰ beremo: "Leto posvečenega življenja nas vabi k zvestobi poslanstva, ki nam je zaupano. Ali naše službe, naše delo, naša prisotnost ustreza temu, k čemur je Sveti Duh klical naše ustanovitelje in ali so primerne za današnjo družbo in Cerkev? Je kaj, kar bi bilo še potrebno

9 Prim. J. C. R. García Paredes, *Hacia una "conversión pastoral". "Evangelii gaudium" en la vida consagrada*, v: "Claretianum", 54 [2014], str. 15.

10 21. november 2014.

spremeniti?” Izvrševati poslanstvo, kot se zdi, ni dovolj, kajti občasno se morajo posvečeni vprašati, če njihovo poslanstvo – to, sedanje, v teku – sledi navdihom Duha in resnično odgovarja temu, kar so zastavili ustanovitelji, in se manifestira kot resnično služenje potrebam Cerkve in sveta. Kot da bi rekli, da poslanstvo zahteva spremembo, razbremenitev, gibanje (saj je popolno nasprotje rutinskega ponavljanja, statičnosti) in, da se mora v Cerkvi vse (ustanove, programi, viri, urniki ...) postaviti v službo poslanstva. “Sanjam misijonarsko izbiro,” piše papež Frančišek, “to je misijonarski zagon, ki more preoblikovati vse, da navade, slogi, urniki, govorica in celotne cerkvene strukture postanejo ustrezen prevodnik za evangelizacijo sedanjega sveta, prej kot njena samoohranitev” (EG 27). Torej moramo iti naproti Cerkvi, ki bo bolj “misijonarsko usmerjena”, v kateri osrednjost poslanstva določa in preusmerja vsako dejavnost, vse od prepričanja, da misijonarska dejavnost “še danes predstavlja največji izziv za Cerkev” (EG 15). Ime tega premika je spreobrnitev in še bolj natančno *reforma*, v smislu, da poslanstvo zahteva novo obliko Cerkve.

Čeprav priznavamo potrebo po stalnem spreobrnjenju posameznikov ali skupin, je potrebno pojasniti, da izraz “reforma” ne zajema samo oseb v njihovi notranjosti, v njihovih čustvih ali držah. “Reforma zaobjema ustanove, njihove strukture in njihove načine delovanja, predpise cerkvenega reda. Verni, ki delujejo v ustanovah, so lahko vsi svetniki v svojem osebnem življenju, ustanova pa primerna, tudi tako, da vidno nasprotuje nekaterim evangeljskim zahtevam”¹¹. Pomislimo na nekatere ustanove, ki so, namesto, da bi bile znamenje služenja ljudem na nekem področju, z leti postale znamenje moči, ne da bi pri tem odpovedala resnost življenja in apostolska radodarnost tistih, ki z njimi upravljajo. Isto mišljenje lahko zajame tudi župnije, zlasti tiste, ki si zastavijo številne dejavnosti, ki zahtevajo drage in pozornost vzbujajoče strukture, zelo cenjene, pa tudi negativno ocenjene od ljudi.

Pomanjkljiva reforma Cerkve preprečuje, da bi sama Cerkev bila najprej v službi blagovesti, in da je poklicana za oznanjevanje. Zgodi se neke vrste kratki stik med tem, kar govorimo, in tem, kar živimo. Reforma torej pomeni – ne samo za Cerkev na splošno, pač pa tudi za nas, Frančiškove brate – dati vedno bolj in bolj novo obliko našim strukturam, da bi bile pristne glede na evangeljsko sporočilo, ali ga vsaj ne bi skalile.¹² Na tej točki smo danes poklicani k razločevanju, da bi odstranili ali skrčili to, kar zavira, tudi na ravni struktur, resnični misijonarski zagon.

C. Poslanstvo je “biti usmiljen”

Ko boste prejeli moje pismo, bomo v polnem teku jubilejnega leta usmiljenja, ki ga vsi mi živimo kot dragoceno priložnost srečanja z Bogom, ki je “bogat v usmiljenju” (Ef 2,4). Vemo, da je usmiljenje “utripajoče srce evangelija”¹³ in s tem tudi srce poslanstva, tako da je po besedah, ki jih posreduje papež Frančišek, to velika tema “nove evangelizacije”. Janez Pavel II. jo je postavil v središče svojega pontifikata, papež Benedikt XVI. pa ji posvetil redno sinodo oktobra leta 2012. Danes nam pomeni oznanilo o neskončnem Božjem usmiljenju do vsakega človeka.¹⁴

“Danes je čas usmiljenja!”¹⁵ Ta izraz se pogosto pojavlja v učenju papeža Bergoglia. Smo brez dvoma pred ključno temo tega pontifikata, ki ima namen ponovno zagnati duh Drugega vatikanskega koncila, njegov slog, njegove temeljne izbire, s prenovitvijo, predvsem pa s pogledom k sodobnemu svetu: ne sodba, ampak usmiljenje, volja

11 S. Dianich, *La Chiesa cattolica verso la sua riforma*, Queriniana, Brescia 2014, str. 80.

12 Mnenje papeža Frančiška: “Prenovo struktur, ki jo terja pastoralno spreobrnjenje, je mogoče razumeti v tej luči: kot del prizadevanja, da bi vse strukture postale bolj misijonarske” (EG 27). Kriterij, ki ga je treba uporabiti do konca, s prepričanjem za “destruktuiranje modelov brez življenja” (Civcva, Pismo *Rallegratevi*, LEV, Città del Vaticano 2014, str. 60), torej izkušenj posvečenega življenja, ki so nesposobne posredovati limfo evangelija in, ki se žal pretirano ovekovečujejo v času.

13 Frančišek, *Božje usmiljenje* 12.

14 To potrjuje, kar je argentinski papež zatrdil v govoru Papeškemu svetu za novo evangelizacijo, ki je med drugim zadolžen za organizacijo dogodkov svetega leta: “Koliko moških in žensk, na obrobjih življenja, ki jih je ustvarila porabniška brezbožna družba, čakajo naše bližine in naše solidarnosti! Evangelij je oznanilo ljubezni Boga, ki nas v Jezusu Kristusu kliče, naj sodelujemo v njegovem življenju. Nova evangelizacija torej pomeni: zavedati se, da je usmiljenje ljubezen Očeta, da postanemo tudi mi orodje odrešenja za naše brate” (Avdiencia v petek, 29. maja 2015).

15 Frančišek, *Maša ob zaključku XIV. Redne generalne skupščine škofovske sinode*, 25. oktobra 2015.

– tudi trma – da vstopimo in ostanemo v zavezi z današnjim človekom, blizu poslednjim in grešnikom.¹⁶

Postaviti v središče usmiljenje pomeni za Cerkev pokazati svetu *simpaticnega* Boga, ki je pravo nasprotje *apatičnega* Boga, torej nezainteresiranega za človeška dogajanja.¹⁷ Pomeni gledati na prihodnost človeštva s svobodo duha, ne pa se pustiti ujeti ideološkim shemam, tudi verskega značaja; kot na primer gledati na usmiljenje samo kot popust pri trdoti nauka in pomoč človeški šibkosti, ne pa kot temeljno resnico krščanske vere in sam nauk Cerkev.

Mi, Frančiškovi bratje, dobro vemo, da je bilo spreobrnjenje našega očeta Frančiška v celoti zaznamovano z Božjim usmiljenjem. Kot je rečeno v *Oporoki* (1226), se je v življenju Asižana v nekem trenutku popolnoma razprlo “krščansko spreobrnjenje”, to je tisti izredni dogodek, v katerem se spreobrnjenje in verovanje pokrivata vse do ujemanja.¹⁸

Ne obstaja *facere poenitentiam*, spreobrnjenje in vera v evangelij, ki ne bi bilo hkrati *facere misericordiam*; in v Frančiškovem spreobrnjenju sta se vertikalna raven (od in k Bogu) ter horizontalna (do gobavih bratov) tako prepletli, da sta bili neločljivi. Zelo verjetno je, da je srečanje z najbolj izključenimi ljudmi tistega časa ponudilo Frančišku Asiškemu veliko življenjsko spoznanje, tako da je, ko se ga je dotaknilo podarjeno usmiljenje, ki ga je že prej prejel, mogel končno “zapustiti svet”.

D. Poslanstvo so osebe, ki jih srečujemo

Prihajamo iz krščanskega sveta, ki se je čutil središče in na nek način temelj (predvsem Evropa) planetarne civilizacije, v prepričanju, da se bodo, prej ali slej, vsi narodi spreobrnil h krščanstvu.¹⁹

Danes se zavedamo, kako potrebno je premišljevat o misijonarskem stilu v pristranskem – relacionističnem smislu, glede na dejstvo, da si je težko predstavljati kot naslovnike poslanstva družbene strukture in kulturno podobo nekega določenega okolja. Prvi naslovniki krščanskega poslanstva so osebe, ne strukture, zato mora “osebje” (oziroma vest kot prostor svobode, ki jo spodbuja evangeljski predlog) prevladati nad skupino. Personalistično branje Razodetja²⁰ in jasna zahteva s strani Cerkev po duhovnem poslanstvu, ki ga ne zanima “posredovanje v vodenju zemeljskega mesta”, kajti “to ne zahteva zase drugih pristojnosti, razen tistih, da služi ljudem ljubeče in zvesto, z Božjo pomočjo,”²¹ opravičujeta ta nov pogled.²² Začne se pri osebi, pri osebkcu, pri vesti, pri svobodi, ki jo udejanji veselo oznanilo, saj je pred vsem “resnica odnos”²³ in kot taka ne more biti posredovana naprej, razen znotraj nekega odnosa. Kot je teologija različnih religij, ne da bi zaradi tega zanikala ali zmanjšala misijonarski polet, prišla do priznanja Božjega načrta, v katerega se veroizpovedi vključujejo, ne da bi imele za usodo lastno izginotje, tako jasno zaznavanje dostojanstva vsake osebe in njenega bivanja v svobodni vesti pred Bogom,²⁴ vodi k premišljevanju izrazov in potez misijonske in pastoralne dejavnosti v Cerkvi, ki je za vse, a ni od vseh, signalizacija za Kraljestvo in zakrament ljubezni, ki nikogar ne izločuje.

16 “Danes Cerkev raje uporablja zdravilo usmiljenja kot pa strogost”, je zapisal papež Janez XXIII. v: *Gaudet mater ecclesia*, 11. oktobra 1962.

17 Prim. W. Kasper, *Misericordia. Concetto fondamentale del Vangelo – Chiave della vita cristiana*, Queriniana, Brescia 2013, str. 26.

18 “Gospod je tako dal meni bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro (*facere poenitentiam*). Ko sem bil namreč v grehah, se mi je zdelo zelo zoperno, videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi (*et fecit misericordiam cum illis*). In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoperno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet” (FOp 1-3, FF 110).

19 Na prvi svetovni ekumensko-misijonski konferenci v Edimburgu, leta 1910, so smatrali, da bodo v roku ene generacije vsi narodi na zemlji sprejeli krščansko vero. V tistih letih, tako v katoliškem svetu, kot v protestantskem, je obstajala zaveza med kolonizacijo in misijonskim delovanjem; in nasprotno temu, so jo imeli za koristno ter govorili o “evangelizaciji ljudstev in narodov”, ki je izražal starodavno zapuščino, kot tisti način poslanstva, ki je stoletja dajal prednost odnosom med Cerkvijo in vrhovi civilne družbe.

20 Prim. BR 2.

21 M 12.

22 Prim. S. Dianich, *La Chiesa cattolica verso la sua riforma*, Queriniana, Brescia 2014, str. 57-60.

23 *Pismo tistim, ki ne verujejo. Papež Frančišek odgovarja novinarju Evgeniju Scalfariju*, Vatikan, 4. september 2013.

24 Prim. VS 1.

Poteze misijonarske narave, ki je razumljena kot srečanje med osebami, zaplet odnosov in pričevalnih izkušenj, so navzoče povsod v nauku papeža Frančiška, ki govori o “nalezljivem življenju” (EG 261), o evangeliju, ki “nas vedno vabi, naj pristanemo na tveganje srečanja z obličjem drugega, z njegovo telesno navzočnostjo, in nas kliče k nenehnemu, neposrednemu telesnemu stiku z njegovo bolečino in njegovimi prošnjami, tesno z njim” (EG 88). Zato ni evangelizacije brez vstopa “v stik s stvarnim življenjem drugih ... da se dotaknemo trpečega telesa drugih” (EG 270). Kultura srečanja je osnova oznanila, ki hoče biti utelešeno, privlačno in zapeljivo, ne da bi bilo posesivno, se pravi brez kakršnega koli prozelitizma, ki pričakuje potrditev in posest. Avtentičnost krščanstva je resnica in pristnost srečanja: “Ko se dva srečata,” zatrjuje kardinal Tagle, “pride do poslanstva.”²⁵

Mi Frančiškovi bratje smo na brazdi bogatega izročila v tem smislu poklicani, da postajamo vedno bolj *osebe*, *ki srečujejo*, in predvsem, ki *se pustijo srečati*: na krajih življenja, na cestah sveta, v mnogovrstnosti in svobodi odnosov, ki tvorijo preplet našega bivanja.

E. Poslanstvo s stilom

Danes kategorija “stila” postaja osrednja tema v teološkem in pastoralnem premišljevanju. Vedno bolj se zavedamo, da so krščanski predlogi sestavljeni iz vsebin, resnic, dogem, obredov, norm in pravil, a se prenašajo predvsem preko odnosov, ki priključijo v spomin evangeljsko kakovost, gostoljubno in osvobajajoče delovanje Jezusa.²⁶ Po drugi strani pa priporočilo, ki ga najdemo v prvem Petrovem pismu,²⁷ da naj odgovarimo na razloge lastnega upanja “s krotkostjo, strahospoštovanjem in mirno vestjo,” ni v nobenem primeru zanemarljivo: *evangelij lahko oznanjamo samo na evangeljski način!* Četudi se kristjanu zgodi, da živi kot ovca med volkovi,²⁸ se mora paziti pred skušnjavo, da bi postal volk; da preide z blagosti, ki se zdi, da ne vrača, na nadutost, katera pa mu zagotovo nič ne vrne. Prestopiti samo “dogmatično” ali tudi “formalno” pojmovanje, da pridemo do “stilnega” pojmovanja krščanstva, nikakor ne pomeni zmanjšati, kar predstavlja v veri objektivni element, niti izpodbijati liturgične, pravne in hierarhične vidike; pomeni namreč znova najti neprisiljeno ali zunanje soglasje med *obliko* in *vsebino* v vsakdanjem življenju, to, kar imenujemo *stil*.²⁹

Drugi vatikanski koncil ni posredoval Cerкви novih resnic, v katere moramo verovati, ampak je razmišljal o globalnosti krščanskega dogajanja v sodobnem svetu, o tem, kako biti kristjani v sodobnem svetu v perspektivi stila.³⁰ Onstran številnih hermenevtik Koncila je njegov značaj dogodka zlahka združljiv, kot to poudarja *Evangelii gaudium*, z identiteto in poslanstvom same Cerkve ter kristjana v sodobnem svetu v perspektivi sinteze, bistva oznanila, ki se prvenstveno izraža v stilu.³¹

²⁵ *Così nasce la missione cristiana*, v: “L'Osservatore Romano”, 24. -25. april 2015, str. 5.

²⁶ Prim. C. Theobald, *Lo stile della vita cristiana*, Qiqajon, Magnano [BI] 2015.

²⁷ Prim. 1Pt 3,15-16

²⁸ Prim. Mt 10,16 in Lk 10,3.

²⁹ “Celo Jezusovo življenje, njegov način ravnanja z ubogimi, njegove geste, njegova koherentnost, njegova vsakdanja in preprosta radodarnost in končno, njegova popolna podaritev, vse je dragoceno in govori našemu osebemu življenju” (EG 245).

³⁰ “Z Drugim vaticanskim koncilom se srečujemo z novostmi; in to, kar je novo, v času McLuhana, ni zgolj sporočilo (izjava, kar je rečeno): je isto kot način govorjenja, dejanje in način, v katerem se nahaja izjava. V tem pomenu, rek McLuhana velja tudi za Koncil: *The medium is the message*. In če se je lahko reklo ‘Stil je človek’, se to danes lahko prevede kot ‘Stil je Koncil’” (G. Routier, *Il Vaticano II come stile*, v: “La Scuola Cattolica”, 136 [2008], str. 6).

³¹ “Ko sprejmemo pastoralni cilj in misijonarski slog, da bi oznanilo res prišlo do vseh, brez izjem in izključevanj, se oznanilo osredotoči na bistveno, na to, kar je lepše, večje, bolj privlačno in hkrati bolj potrebno. Oznanilo je preprosto, ne da bi zaradi tega izgubilo globino in resnico. In tako postane bolj prepričljivo in žareče” (EG 35). A iti k bistvu v oznanilu pomeni hkrati poenostaviti in poenotiti naše življenje, pripeljati k harmonični sintezi mnoge vidike krščanske resnice (v nas in za nas predvsem), narediti iz nas živi misijon: “Jaz sem poslanstvo na tej zemlji in zaradi njega sem prišel na ta svet” (EG 273).

TRETJE POGLAVJE

Franciškovsko poslanstvo

A. Poslanstvo in karizma

“Misijonarska razsežnost, ki pripada naravi Cerkve, je bistveno vezana tudi na vse oblike posvečenega življenja in je ne smemo zanemarjati, da ne bi pustila praznine, ki lahko iznakazi karizmo.”³² Poslanstvo se ne razlikuje od karizme, zato se je treba izogniti, z ene strani drži tistih, ki se skrivajo za posebnostmi karizme, da se ne bi soočili z izzivi poslanstva (tveganje okamenelosti), z druge strani pa drži tistih, ki se prepustijo vsaki nujnosti, celo do popačenja poslanstva (tveganje funkcionalizacije). Zaradi reka “*vedno smo delali tako*” (prim. EG 33), nekateri bratje, poleg tega, da izvajajo in upravičujejo majhne lokalne ali skupinske tradicije, te določajo za nespremenljiva pravila in drže, in končajo, da istovetijo karizme z nekaterimi vidiki, ki bolj kot osrednje jedro nje same ustvarjajo začasno zgodovinsko sesedanje. Ko se to zgodi, je to navadno zato, ker se je izgubil ritem zgodovine in predvsem korak Božjega ljudstva, saj živimo ob strani tega zadnjega in torej brez prave misijonarske zagretosti.³³

Vključevanje v nekatere kontekste, predvsem pastoralne, včasih pripelje karizmo do kamuflaže in jo postopoma naredi neprepoznavno. Posledica tega je posploševanje, ki kali osebno versko pripadnost. Prepoznavni smo kot dobri in cenjeni delavci v Gospodovem vinogradu, pri tem pa ne pridejo zadostno na plano poteze Gospoda Jezusa in poteze lastne frančiškovski identiteti. Poleg tega pa se slabitev karizme skoraj vedno ujema z oblikami pastoralnega individualizma, odtrganega iz skupnosti, ali pa povezanega z njo samo na formalni način, ter tako nasprotuje bratstvu v konventualnem modelu, ki nam je lasten.

Kaj torej pomeni, graditi enotnost okoli karizme? Zagotovo ne hraniti trofeje iz preteklosti, pa tudi ne se prehitro otresti tega, kar smo podedovali od naših očetov.³⁴ Vsi vemo, da je frančiškova karizma široka in spremenljiva (zato ni nekaj splošnega!), a prav zaradi tega je potrebna pazljiva budnost, da se ne oddaljujemo od njenega središča, oziroma od evangelija, ki ga živimo in izvajamo brez sporazumov, ki praznijo njegove protislovne in preroške težnje.

B. Misijonarji po Frančiškovem zgledu

Kdor je poskusil kritično oceniti značilnosti frančiškovega poslanstva, je skorajda vedno lahko opazil številne poteze, ki jim je potrebno slediti. V perspektivi sinteze, ki vse stavi na bistveno, se lahko reče, da obstajata dve posebni značilnosti frančiškovega poslanstva:

- 1) biti *med ljudmi* bolj kot *za ljudi*: tako se je v veliki meri oblikovalo naše življenje skozi stoletja. Čeprav moramo priznati, da je danes nemogoča sprememba vseh naših navzočnosti v takem pomenu, pa gre vendar za stil, ki ga je potrebno pridobiti, vsaj s strani nekaterih skupnosti;
- 2) pričevati z življenjem, v smislu, da je prva in temeljna pot oznanjevanja predlog – ki ne potrebuje mnogih besed – *zgodnega bratskega življenja*.³⁵

32 Frančišek, *Messaggio per la Giornata missionaria* 2015.

33 “Lahko pride do duhovne puhlosti,” je trdil Bergoglio v svojem *Poročilu* na Sinodi o posvečenem življenju oktobra 1994 – kadar pretirano skrbimo za svojo karizmo in zanemarimo njeno resnično vključevanje med sveto Božje ljudstvo, kadar se sooča s konkretnimi potrebami zgodovine”; zato “namesto, da bi bilo redovno življenje, ki je tako prikazano, ‘dar Duha Cerkve’, postane na koncu muzejski eksponat ali zaprta ‘lastnina’ sama v sebi, ki ni v službi Cerkve”.

34 “Karizma se ne hrani v steklenici destilirane vode!” Ta “zagotovo prinaša zvestobo izročilu, zvestoba pa izročilu,” - je govoril Mahler, - “in pomeni ohranjati živi ogenj in ne častiti pepela!” (Frančišek, *Govor na Trgu svetega Petra*, 7. marec 2015).

35 Prim. A. Gardin, *Carisma francescano conventuale e missione*, India-Kerala [Cochin] 2006, “Zdi se očitno” pojasnjuje Gardin, “da se za Frančiška način ‘biti manjši bratje v poslanstvu’, ne razlikuje dosti od načina ‘biti manjši bratje’ *tout court*. Pretesna je bila namreč za Frančiška povezava med tistim, kar se živi in tistim, kar se oznanja. Z drugimi besedami, težko je razumeti poslanstvo manjšega brata, če

Če je temu tako, potem XVI. poglavje *Nepotrjenega vodila* ne samo, da ni zastarelo, ampak v času vedno bolj radikalnega izkoreninjenja vere in spraševanj o smislu in o načinih krščanskega poslanstva, pridobiva strateški pomen. Na prvem mestu, v tem misijonskem besedilu (kot prvo vključeno v redovno pravilo), ni javna razglasitev, ampak evangelijski obstoj v obliki bratstva. Frančišek, ko je poslal svoje brate oznanjat Kristusa med Saracene, sprejema eno od temeljnih dinamik tega, kar mi danes imenujemo inkulturacija: treba je iti proti drugemu verniku z bistvom evangelija, s tem, kar ga v resnici opredeljuje kot odrešitelsko sporočilo, brez čezmernih kulturnih olupšav ali okraskov; gre za to, da damo seme novi zemlji, ne da presajamo drevesa. Poleg tega, bratstvo ni neka resnica ob strani krščanstva, glede na to, da izraža njegovo dinamično središče in se v vseh ozirih izraža kot "krščanstvo v uresničevanju". Lahko bi rekli, da gre za najbolj kakovostno seme evangelija, v smislu, da je najmanj izpostavljeno napačnim razlagam, predvsem ker je v svojem predlogu strukturno brez vsake želje po prevladi. Gre za oznanjevanje evangelijske resnice, kjer je na prvem mestu izraz "biti beseda" in ne "govoriti besede", biti resnični z ozirom na besedno oznanilo resnice.

Lahko opazimo, kako se ta misijonarski način *praedicatio muta*,³⁶ poleg tega, da je učinkovit v krajih, v katerih se živi misijon *ad gentes*, danes kaže posebej rodovitno. To se dogaja predvsem v okoljih starodavnega krščanstva, kjer je evangelij že bil oznanjen, vendar s strani mnogih ni več sprejet kot dobra novica, sposobna spraviti življenje v gibanje.

K temu bi rad dodal le dve kratki zapažanji. V naših okoljih preveč pogovorov o skupnem življenju v bratstvu preveva intimizem (pogovor o notranjih doživljanjih, občutjih posameznika – op. prev.), ki ciljajo na iskanje zadovoljivih človeških odnosov, ugodnega in varnega okolja, pri tem pa premalo poudarjamo pomembnost poslanstva našega skupnega bivanja kot bratje, ki skupaj iščejo Božjo voljo in so v službi Njegovemu poslanstvu. Več se sprašujemo – je drugi poudarek, ki postaja nujno vabilo – o tem, kar zahtevajo potrebe poslanstva, ki jih vsaka skupnost predstavlja in izraža, z namenom, da bi preoblikovala naše odnose v bolj evangelijskem in misijonarskem smislu, v liniji tiste "evangelijske pripadnosti",³⁷ o kateri spregovori papež Frančišek, in ki omogoča, da premostimo vsako avtocentrično zaprtost. Če je poslanstvo v središču frančiškovega bratstva, mora biti poslanstvo tisto, ki predstavlja in opredeljuje način razumevanja in doživljanja bratstva.

Zaključek

Dragi bratje, na koncu idealnega poteka svojega pisma želim, da bi v vseh nas prevladal občutek veselja in hvaležnosti za močno misijonarsko identiteto frančiškovega poklica, ki smo jo prejeli. V času, ko se meje evangelizacije pomikajo, v geografskem in še bolj v antropološkem ter kulturnem pomenu, potrebujemo zaljubljene učence, ki ostajajo v intimnosti z Bogom in morejo doseči vse in vsakogar, da bi podelili veselje evangelija.³⁸

Samo potopljeni v ponovno najdeni misijonski polet bomo znali premagovati naš strah, prekoračiti pesimistične nazore resničnosti, premagati tisto brezbriznost, ki nas dela apatične in nezadovoljne; kakor Marto, ki je gledala na svoje služenje s pritoževanjem in ugovarjanjem.³⁹ Frančiškovo bratstvo je misijonarsko bratstvo in najde svojo identiteto v decentraliziranem, "drznem izhodu iz samega sebe."⁴⁰ Tako bomo bogatejše, bolj evangelizirano

se izpred oči izgubi njegova identita".

36 Prim. E. Bianchi, *Prolusione al Capitolo generale 2013 dei frati minori conventuali*, "vedno oznanjati evangelij, če treba tudi z besedami" (Frančišek, *Ai giovani dell'Umbria*, Assisi, 4. oktober 2013).

37 EG 92.

38 Vemo, da "je ta naloga še naprej vir največjega veselja Cerkve. 'V nebesih bo veselje nad enim samim grešnikom, ki se spreobrne večje, kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja' (Lk 15,7)" (EG 15).

39 Prim. Lk 10,38-42.

40 EG 26.

in bolj oznanjajoče bratstvo. Namreč, Jezusa ne srečujemo samo mi, da bi ga nato oznanjali v poslanstvu, ampak tudi in predvsem Jezusa srečujemo sredi našega misijonarskega prizadevanja.⁴¹ Poslanstvo nas približuje Jezusu, ko nas približuje ljudem, ubogim, ki jih on še posebej ljubi.

To pismo je, vse od naslova dalje (*Graditi enotnost v poslanstvu*), vabilo, da bi se z navdušenjem znova lotili oznanjevanja, bogatili svojo identiteto z navdušenjem po oznanjevanju, ki ga Franciškov brat ne sme nikoli pogrešati. Če je Tomaž Čelanski zapisal o svetem Francišku: "Ni bil toliko človek, ki je molil, kolikor je on sam bil ves živa molitev,"⁴² potem menim, da moremo mi parafrazirati te besede in reči, da Francišek Asiški ni bil toliko misijonar z besedami in dejanji, ker je bil on sam "misijon" z vsem svojim bitjem, saj je bil eno z Bogom. K temu cilju, bratje, hočemo stremeti tudi mi.

Sveta Marija, ki si po angelovem oznanjenju
hitro odpotovala v gore,
da bi podelila lepoto božjega daru,
napravi nas za vesele oznanjevalce novosti evangelija.

Sveta Marija, skrbna mati,
ki si v srcu varovala Besedo,
in si korak za korakom služila poslanstvu svojega Sina,
naredi nas za radodarne učence in goreče misijonarje.

Sveta Marija, ki si pod križem
poosebljala zvesto in trdno Cerkev,
podpiraj nas v trenutkih preizkušnje,
da ne bi nikoli dvomili v rodovitnost evangelija.

Moji dragi bratje, Gospod naj vam da mir!

Rim, 7. junij 2016

Praznik blaženih perujskih mučencev

br. Zbigniewa STRZAŁKOWSKIGA IN BR. MICHAŁA TOMASZEKA

FRA MARCO TASCA
GENERALNI MINISTER

41 EG 266.

42 2Cel/95: FF 682.

OBVESTILA

Dan duhovnosti

"In bil sem
usmiljen
z njimi."

DUH ASSISIJA

praznuje 30 let 1986 - 2016

sobota,
5. novembra
2016

Ljubljana - Vič,
pri frančiškanih

program dneva:

9 ³⁰	zbiranje
10 h - 10 ³⁰	češčenje Najsvetejšega v cerkvi
10 ³⁰ - 11 h	kava in čaj pred Antonovim domom
11 h	predavanje p. Janez Šamperl OFMConv in pričevanja
13 h - 14 h	kosilo frančiškani
14 h	predstavitve Antonovega doma
15 h	sv. maša v cerkvi nadškof Stanislav Zore

Vabi Frančiškova konferenca

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

*»Kar velja za posameznika,
velja tudi za družino:
Ko slišimo Jezusovo besedo,
sliši družina resnico.*

*Ko se ravnamo po njegovih zapovedih,
hodimo za Jezusom, potjo.*

*Ko prejemamo Njegove zakramente,
živimo Jezusa, ki je življenje.»*

(sv. Mati Terezija)

Gotovo besede svetnice veljajo tudi za nas, za življenje naših, samostanskih družin. Bog daj, da bi veljale!

V Kloštru se je v zadnjem obdobju samostanska skupnost številčno povečala. V skupnosti nas je 10 bratov, ki se trudimo »slišati Jezusovo besedo, ravnati po Njegovih zapovedih in prejemati zakramente.« Gotovo pa to ni dovolj, saj doživljamo vsak dan spodbude, da je treba »hrepeneti po še več.«

In resnično je potrebno še marsikaj, da tako velika družina »širi in živi Jezusovo besedo,« predvsem najprej v skupnosti – v samostanu – potem pa tudi v okolju, v katerem deluje. Tega se vsi dobro zavedamo, le da morda še sedaj doživljamo tiste tako znane »krče«.

S prvim samostanskim kapitljem v novi sestavi smo določili nekatere zadeve: službe v samostanu; pastoralno delo v treh župnijah (5 cerkva, dom za starejše in bolnišnica) – konkretnije smo se dobili na sestanku čez nekaj dni; »linije vodenja in poveljevanja« – načrtovanje odsotnosti, pomoči ... Po določenem času (do božiča ali do naslednjega pastoralnega leta) bomo stvari lahko dopolnili, spremenili ... izboljšali. Na eni strani so stvari, ki jih ne moreš in tudi ne smeš takoj spremenit. So pa tudi takšne, ki jih je potrebno spremeniti takoj, ali pa bo to nemogoče. Pa naj razume kdor more, saj se je vsak izmed minoritov že srečeval s tem!

Čeprav je skupnost po številu ogromna, pa se je vsak dan znova potrebno prešteti (karakter, razlika v letih, bolezen, služba). Občudujem pripravljenost članov skupnosti, da pomagamo po župnijah (Tinje, Cirkulane, Rače, Hajdina, Ptujška Gora, Gorišnica, Žetale, Laporje, Stoperce, Črenšovci, Slovenska Bistrica, Sveta Trojica – Podlehnik, Videm, sv. Peter – Ljubljana). Sveta maša, spovedovanje, celodnevno češčenje ... so tudi priložnost, da se sami »posvetimo«, dobro pripravimo in ... naredimo nekaj reklame za redovnike in duhovnike. Obenem smo tudi v ptujskih župnijah navzoči in pričujemo – izziv in priložnost, delo in pričevanje, utrjevanje bratskih vezi, ker je potrebno skupno načrtovanje in pogovor.

Lepo je uspel tudi »ptujski Oratorij«, v katerega so se mlajši sobratje vključili in tudi na ta način pričevali – pred mladimi in pred starši teh mladih. Pa še nekaj slovesnosti v ptujskih župnijah: žegnanje pri sv. Ožbaltu (7. avgust); žegnanje pri sv. Roku (14. avgust); celodnevno češčenje pri sv. Juriju (15. avgust); župnijsko romanje sv. Petra in Pavla (Petrovče, Žalec in Frankolovo) (3. september); ptujsko romanje na Ptujško Goro (11. september). Izvedba brez dobre priprave in načrtovanja bi bila slaba – hvala tisti, ki ste pripravljali, načrtovali in izvedli.

No, in tudi veroučno leto smo začeli (5 lokacij, vključeni – povabljeni laiki, določene spremembe – ponovno skupna sveta birma, enotni učbeniki, novo okolje). Naj bo požegnano od zgoraj! Tako veroukarji kot kateheti.

V pričakovanju praznika sv. Frančiška in Marijinem obisku (v podobi fatimskega kipa) moremo pred Očetom kot (večkrat) izgubljeni sin, ki se ubog in skesan vrne k očetu, klicati: »Oče, grešil sem ... Nisem vreden!« Težko priznati, a to je prvi korak na poti spreobrnjenja. Pri tem smo lahko marsikom v pomoč. Tudi sobratu v skupnosti.

Kot pravi naš vojaški vikar: »Sodelujmo – zmagujmo!«

p.Vito Muhič

Filialna hiša sv. Doroteje

Pozdravljeni iz sončne Lukarije, kjer se pospravljajo pridelki z vrtov in njiv. Luka je letos pri enih bilo, pri drugih pa bolj bogo. Pri nama pa srednje. Za nama so počitniški dnevi, ko se, razen porok in krstov, ni veliko dogajalo. Z nekaj mladimi smo postali tudi prostovoljci v zavodu za telesno in duševno prizadete otroke. Lepa izkušnja. Dopustovala pa sva vsak v svojem domačem kraju. P. Emil v Logu, jaz pa v Murski Soboti.

V septembru pa se je začelo: tradicionalno romanje na Svete gore – romanje, na katerega ljudje še radi gredo. Hvala Bogu! S p. Emilom sva imela že v avgustu izvidniško romanje, na koncu katerega sva se oglasila pri bratih v Olimju. Prispela sva v trenutku, ko je mati narava s strelo žal uničila zvonik. Po romanju na Svete gore je sledilo romanje na Ptujsko goro, z mladimi pa smo bili tudi na srečanju mladine v Stični.

Začel se je tudi verouk. Urnike bomo verjetno premetavali še do konca septembra. Začele so delovati tudi skupine karitas, biblična in mladinska. Nekatero gospodarske stvari se bodo odprle. Nadstrešek pred zakristijskim vhodom, polaganje tlakovca do zakristije, barvanje in zaščita oken in predprostora pred župniščem in še se bo kaj našlo. Za zdaj bi bilo to vse. Če želite izvedeti kaj več, kako živiva v Lukariji, pa pridite na obisk. Vesela sva vsakega obiska, pa četudi je samo mimohod. Lepo vabljeni. Želiva vam lep začetek pastoralnega leta. Bodite pristni in veseli oznanjevalci.

br. Robi Horvat

Minoritski samostan sv. Frančiška

Vroč poletje se je letos kar podaljšalo v mesec september. Na slovenski obali je še vedno živahno. Res je, da sedaj prevladuje osnovnošolska mladina, je pa tudi opaziti mlade družine z otroki in starejše, predvsem upokoјence iz tujine. V samostanu

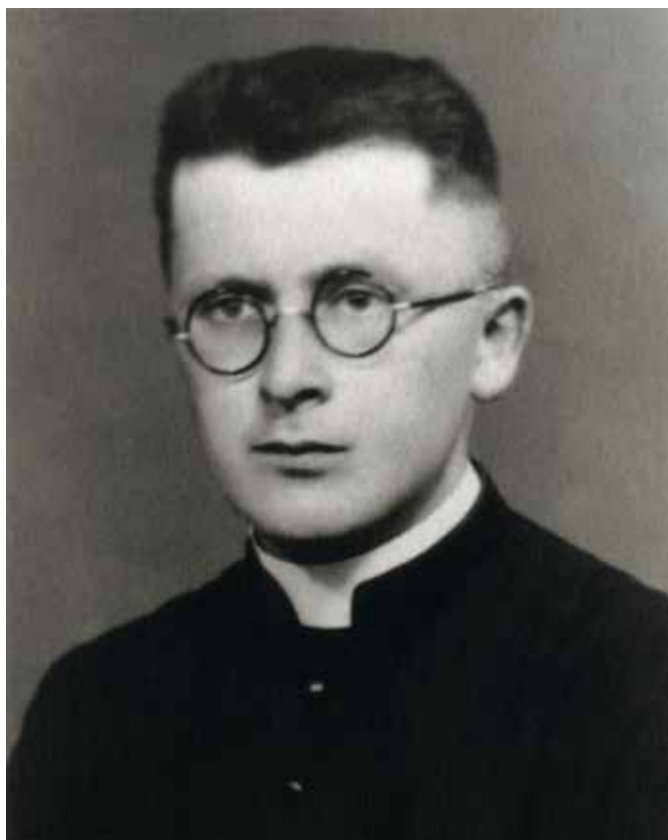
smo v poletnih mesecih gostili različne skupine. V času, ko pišem za Sporočila, stanujejo pri nas turisti iz Judenburga, ki sodelujejo na občinski proslavi s petjem in glasbo. Na križnem hodniku je bilo osem odmevnih koncertov, ki sta jih organizirala Avditorij Portorož in Festival Tartini. Nekaj koncertov je bilo tudi s strani italijanske skupnosti in drugih manjših glasbenih skupin. V mesecu avgustu in septembru tega leta smo v nekdanji cerkvi sv. Katarine gostili odmevno razstavo Rafaelove družbe arhivskih fotografij o slovenskih beguncih v Avstriji po letu 1945.

Od važnejših dogodkov naj omenim postavitev spominske plošče v piranski krstilnici v spomin na krst sedaj že blaženega Pirančana Francesca Bonifacia. Ta slovesnost je potekala v ponedeljek, 12. septembra 2016, ob 19. uri ob prisotnosti dveh škofov – dr. Jurija Bizjaka iz Kopra in upokoјenega škofa Ravignanija iz Trsta. Prisotni smo bili vsi bratje iz samostana. Ta piranski blaženik je bil v mladosti silno povezan z našo minoritsko cerkvijo sv. Frančiška v Piranu. Prav zaradi tega ga želim prvič na kratko predstaviti v naših Sporočilih, saj prav letos mineva 70 let od njegove mučeniške smrti.

Za blaženega ga je v imenu papeža Janeza Pavla II. (sedaj že svetega) 04. oktobra 2008 v tržaški stolnici razglasil kardinal Angelo Amato.

Blaženi Francesco Bonifacio se je rodil v Piranu 7. septembra 1912 očetu Giovanniju in materi Luigi Busdon. Bil je drugorojeni otrok izmed sedmih bratov in sestra. Njegova družina je bila zelo verná, preprosta in revna, cerkev sv. Frančiška v Piranu pa oporna točka njihovega verskega življenja. V Frančiškovem Tretjem redu so bili kar trije iz te družine. Blaženi Francesco Bonifacio je imel preobleko 1. januarja 1934 kot bogoslovec, podatkov o zaobljubi nisem našel. Mama Luigia je imela preobleko 8. julija 1934, zaobljubo pa je izpovedala 25. avgusta 1935. Sestra Giulia je vstopila v Tretji red 28. decembra 1947, oblјubo pa je izpovedala 9. januarja 1949.

Francesco je bil plah, ubogljiv in spoštljiv, potrpe-

žljiv in krhek otrok, z začetnimi znaki bronhialne astme, ki ga je mučila vse njegovo kratko življenje. Osnovno šolo je redno obiskoval v Piranu. V cerkvi sv. Frančiška se je pripravljajal na sprejem zakramentov in za ministriranje pri obredih. Bil je reden ministrant v tej cerkvi, kakor tudi v cerkvi sv. Petra na Tartinijevem trgu. Leta 1924 je vstopil v malo medškofijsko semenišče v Kopru, kjer je zaključil celoten cikel gimnazijskega in licejskega izobraževanja. Od leta 1932 dalje je obiskoval centralno teološko semenišče v Gorici, kjer je brez kakršnih koli razlik ali preferenc gojil duha bratske kolegialnosti med vsemi svojimi tovariši Italijani, Hrvati in Slovenci.

27. decembra 1936, ko mu je bilo 24 let, ga je v katedrali sv. Justa v Trstu msgr. Carlo Margotti, goriški nadškof in tržaško-koprski apostolski administrator, posvetil v duhovnika. 3. januarja 1937 pa se je v Piranu po praznično okrašeni Rašporski ulici, ki jo je preplavila množica ljudi, odpravil v kapiteljsko cerkev sv. Jurija, kjer je slovesno daroval svojo prvo sveto mašo.

Po posvetitvi je ostal tri mesece v Piranu med svo-

jimi mladimi.

V mesecu aprilu 1937 je bil imenovan za sodelavca v Novem Gradu, kjer je z materjo, bratom Giovannijem in sestro Romano ostal dve leti. Posvečal se je vzgoji mladih. Ustanovil je Katoliško akcijo, dramsko skupino, poučeval je verouk, organiziral tekme, izlete in kopanje v morju. Veliko časa je posvečal mladim in z njimi načrtoval najrazličnejše prireditve. Rad se je družil z ribiči, jih poslušal in tudi z njimi ribaril. Skrbel je za ostarele in po domovih obiskoval bolnike ter jim prinašal sveto popotnico. Don Francesco je bil človek miru in sprave, ki je pomagal vsem in si prizadeval za krščanski pokop vseh žrtev sovraštva in najhujšega maščevanja v težkih časih, ki so sledili po kapitulaciji, 8. septembra 1943, in v dolgem obdobju, zaznamovanem z maščevanjem, etnično-nacionalnim sovraštvom in verskim preganjanjem. In prav vse to delo je bilo kamen spotike tedanjim ljudskim oblastem, zato se je med aktivisti na sestankih komunistične partije o njem pogosto govorilo kot o problematičnem duhovniku.

11. septembra 1946 proti 16. uri se je don Francesco odpravil iz Krasice po glavni cesti v Peroj, kjer je naročil drva za dom, in nadaljeval pot proti Grožnjanu, kjer se je srečal z župnikom don Giuseppeom Roccom. Srečanje je trajalo nekaj ur. Po postanku v cerkvi ga je župnik pospremil na pot do pokopališča sv. Vida. Francesco je za vrnitev izbral najkrajšo smer, po stezah in potkah, in prišel do križišča Danieliši-Radanići. Tam so se mu približale ljudske straže in agenti OZNE, ki so ga aretirali. To dejanje je potrdilo precej prič. Od tega trenutka je Francesco Bonifacio izginil za vedno. Mati in bratje so ga zaman čakali, mukoma so ga iskali, a o njihovem sorodniku ni bilo nobene sledi. O njem se tudi danes ničesar ne ve, niti to ne, kje počiva njegovo telo. Med ljudmi pa so se širile govornice in komentarji, čemur so sledile bolečina in grenka žalost zaradi krute usode, ki je doletela tega duhovnika.

4. oktobra 2008 ga je Cerkev v katedrali sv. Justa v Trstu proglasila za blaženega, kot mučenca, umor-

jenega »in odium fidei« – iz sovraštva do vere.

Približuje se praznik sv. Frančiška Asiškega, ko naša cerkev in samostan praznujeta. Imeli bomo tridnevno pripravo na praznik. Na sam dan Frančiškovega godu pa ponovitev nove maše, našega letošnjega novomašnika, p. Antona Borovnjaka. V tem veselem pričakovanju praznovanja vas Pirančani pozdravljamo in želimo vse lepo.

p. Slavko Stermšek, gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Od 4. do 8. julija je v naši župniji potekal že 10. oratorij. Udeležilo se ga je 145 otrok, katere je cel teden spremljalo 28 animatorjev. Na oratoriju smo spoznavali leseno lutko Ostržka, ki je v življenju ubral veliko bližnjic, a se te niso izkazale za dobre.

Zraven Ostržka pa smo spoznavali tudi nove prijatelje in z njimi preživljali zanimive dogodivščine. Veliko smo prepevali, plesali banse, ustvarjali v različnih delavnicah in se igrali. Ker je bilo vroče, smo se ohladili tudi z vodnimi igrami. Da so bile dogodivščine še bolj zanimive, smo se en dan odpravili na izlet na Vurberk, kjer smo si ogledali grad, imeli sveto mašo in piknik. Za popestritev vsega pa smo se zabavali še na napihljivih igralih.

Zahvala gre vsem sponzorjem, donatorjem in staršem, ki so nam kakorkoli pomagali pri izvedbi oratorija. Več utrinkov pa si lahko ogledate na naši spletni strani: www.oratorij-videm.si.

Tako nam o oratoriju 2016 na Vidmu piše šefica Julija Viličnjak, ki zavzeto vodi tudi Frančiškove otroke in poje pri mladinskem pevskem zboru, ki je trenutno nekoliko okrnjen, ampak se mladi kljub temu trudijo, da vsako nedeljo pojejo pri 10. maši, enkrat na mesec pa pri 8. maši. Med počitnicami so nekajkrat manjkali, sedaj pa hvala Bogu nadaljujejo.

Tudi druge skupine so začele delovati. Z molitveno skupino smo poromali v Medžugorje, kjer smo bili deležni velikih milosti in še vedno prihajajo paketi.

Da se vrnem nazaj v mesec julij. Takrat smo se spomnili 60 let kuhanja po samostanih naše kuharice Micke. Bog jo naj blagoslovi še na mnoga leta. Hvala, da ste se nekateri udeležili naše Pohanijade. Naj bo še več takšnih srečanj (zaradi pohanega, he he he).

Na Selah je bilo Anino žegnanje. Imeli smo se lepo.

Z otroki in mladino smo šli za dva dni v Terme Olimia. Prespali smo v Olimju. P. Tarzicij in Micka pa sta šla na dopust v Piran.

V nedeljo 7. avgusta smo se nekateri odpravili peš na Donačko goro k sv. Donatu. Ob 4. uri smo krenili in prispeli do cerkve do 9. ure. Tam sem vodil procesijo in mašo. G. naddekan Grobelnik nam je prebral nekatere priimke ljudi iz Vidma in okolice, ki so umrli ob udaru strele na Donački gori. Odkrili smo tudi spominsko ploščo. G. Grobelnik pa pride k nam v ponedeljek, 3. oktobra, ko bo blagoslovil bronast relief na vhodnih vratih naše cerkve sv. Vida. Ta relief prikazuje tragične dogodke, ki so se zgodili leta 1741 na Donački gori. Ta dan bo med nami tudi Marija Fatimska. Od 8. do 10. ure bo na Selah, potem pa jo ob 11. uri pripeljejo na Videm, kjer bo čez dan. Seveda bo molitveni program. Od 16. 30 do 17. 30 bo molitvena ura, ob 17. 30 kulturno duhovni program in blagoslov bronastega reliefa in ob 18. uri še sv. Maša.

Lep pozdrav z Vidma.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Kot vedno je tudi tokrat prehitro prišel čas, da se nekaj napiše za Sporočila. Vem, da dolgi zapisi niso preveč dobrodošli za čitatelje, zato bom poskušal biti jedrnat.

Kakor povsod drugod, tako je tudi našo skupnost zaznamoval poletni utrip. Kakor hitro se je zaključil šolski utrip z raznimi skupinami birmancev, je nastopil počitniški ritem v obliki taborov. Na taborih se je zvrstilo kar precej otrok in mladih.

Po trojiških taborih pa je bil na vrsti tabor za družine v Assisiju. Tja sta odšla tudi naš gvardijan in župnik. O tem, kako je bilo tam, pa boste lahko prečitali kje drugje. Za sebe lahko rečem, da sem bil v tistem času dežurni duhovnik kar v treh župnijah. Na srečo je teta Matilda bila prizanesljiva in se v tem času opravil samo en pogreb.

Koncem julija pa se je začela temeljita prenova podstrešnih bivanjskih prostorov za potrebe duhovnih vaj. Spet je nastopila obnovitvena pesem zidarskih-vodovodarskih-elektirčarskih strojev. Po hiši je brnelo in se treslo ter povzročalo veliko prahu in umazanije. Še najbolj miroljuben je bil mizar in potem še keramičar. Naša kuharica Metka pa je prav tako bila polnomočno zaposlena, ker je pripravljala obroke za vse te ljudi.

Tudi za dopuste je prišel čas. P. Andrej je šel v Olimje več dni pilit diplomsko nalogo. Svojo nalogo je uspešno dokončal in zagovarjal, tako da je sedaj študiran človek in ne dela več »na črno«, kakor so nekateri govorili. Kakor po navadi, sem tudi jaz začel svoj dopust z romanjem k sv. Roku v Šmarje in potem je bilo nekaj dni namakanja v olimskih toplicah. P. Damjan pa je šel za teden dni na dalmatinsko obalo. Tam ima vikend g. I. Ban, ki je velikodušno dal svoj vikend na razpolago mladim.

Še nekaj sem skoraj pozabil omeniti. Koncem aprila pa do julija smo obnavljali streho glavne ladje in dveh kapel naše župnijske cerkve, ker je bila zelo dotrajana. Kot dar z neba smo dobili dva

botra. Računali smo, da bomo še od župljanov zbrali 30.000 in ta zadeva bi bila odplačana. Žal pa od župljanov nismo zbrali niti polovice te vsote. Tu se uresničuje zgodba nekega župnika, ki je zbiral denar za orgle in nekega dne je pri oznanilih povedal ljudem dve novici: dobro – denarja je dovolj, slaba novica pa je ta, da je denar še pri vas. Tisti, ki slučajno zaidete v našo dolino v Podlehniku, lahko vidite, da je vsa dolina razrovana, ker po njej brnijo nešteti stroji in nam delajo novo cesto. Po dobrem letu dela se že marsikaj vidi: novi rondoji, nadvozi, pa tudi podlehniški podvoz je naš avto preizkusil.

Ne štejte mi za hudo, da sem se preveč zaklepetal! Vsem v provinci in izven nje pošiljajo haloški minoriti iskrene pozdrave.

p. Benjamin Mlakar

Minoritski samostan Matere Božje

Lep pozdrav vsem bratom in vsem, ki boste prebiral ta poročila, z Gore milosti. Tako kot vas, je tudi nas popeljal čas v jesen. Skušal vam bom povedati, kako smo ta čas prehodili kot bratstvo, romarski kraj in župnija.

Naše bratstvo je v tem času še prav posebej vpeto v romarsko dogajanje. Bilo pa je tudi nekaj, kar zadeva nas. Ob koncu meseca junija smo trije bratje nabirali duhovnih moči na duhovnih vajah. Dva sta svojo dušo krepila v Frančiškovih krajih pod duhovnim vodstvom našega asiškega p. Janeza. Pisec tega poročanja pa je bil v Kančevcih, kjer je v tihoti ob Božji besedi in molitvi polnil svoje duhovne akumulatorje. Zelo dobro bi bilo, če bi bili naši akumulatorji že novejši vrste, to je, litum. Žal pa so še starodobni in se kar hitro izpraznijo.

Dva naša brata sta poskrbela tudi za svoje telo in sta si privoščila teden dni počitnic. P. Roman je bi na počitnicah na »kmetiji«, beri pri svoji sestri v Radehovi, p. Martin pa je s svojim TGS-om (TrotlGoniSam) prekolesaril kar tri dežele: Avstri-

jo (Koroško), Slovenijo in Hrvaško. Povohal pa je tudi Madžarsko. Oba sta se s svojega dopusta vrnila živa in navdušena domov. Da sta se vrnila živa domov, je že pomembno poudariti, ker ni kar tako samoumevno. Druga dva še si šparava dopust. Eden bo vodič po Sveti Deželi, drugi pa bo glodal Konstitucije v Rimu in še kaj.

S Šentvorščo nismo stopili v romarsko dogajanje, ker se je to začelo že z ločkim romanjem v mesecu maju. Kar se romanj tiče, nismo nič novega odkrili. Na predvečer Šentvoršce smo imeli mašo ob 20. uri, ki jo je vodil naš nadpastir. Uro pred mašo je bila molitvena ura, po maši pa procesija z lučkami. Sama Šentvoršca je napovedovala zmanjšano število romarjev. Malo ljudi se je udeležilo vigiliije in same procesije. Nočno čiščenje, ki ga vodi naš PaJO, je bilo lepo saj ga je polepšala glasbena skupina. Polnočna maša ni bila presenečenje. Tudi sam praznik je privabil zadovoljivo število romarjev. Praznovanje je doseglo svoj vrhunec s slovesno sveto mašo, ki jo je daroval naš Alojzij Cvikel, nadškof. Že dan po Šentvoršci pa sta k nam priromali župniji Videm in Trojica. Eni so bili romarji kar od doma, drugi so začeli na Selah. To so bili peš romarji. Večje število, vseh skupaj ni bilo malo, pa so priromali z avtomobili. Drugi del julija je bil kar miren, ker ni bilo posebnih romanj. Kljub temu pa je naše svetišče dihala romarsko. Deseta maša in ona popoldan sta bili lepo obiskani. V soboto 29. julija so se odločile faroške gospodinje naše metropolije, da bodo stopile skozi sveta vrata naše bazilike. Mnoge so uporabile tudi vrata spovednic, da so bile v polnosti deležne božjega usmiljenja. Kdo drug kot naš nadpastir je nagovoril gospodinje in zanje maševal. Praznovanje v cerkvi smo nadaljevali pri Panu na Kidričevem. Vam ni treba dopovedovati, kaj je Pan, kot je to moral naš ministrant svojemu očetu, ko se je peljal z nami na kosilo, na katero ga je povabil sam nadškof. Ker ga je povabil nadškof, je ob njem tudi sedel pri kosilu.

Letos smo na Gori obeležili tudi Porciunkolo, ker je bazilika svetoletna cerkev. Od 17. ure naprej

smo spovedovali, molili in ob 19. uri je bila sveta maša, ki jo je daroval naš provincialni minister. Nedeljo pred Veliko mašo, to je 7. 8. je bilo metropolitansko srečanje bolnikov in ostarelih. Tako je dana možnost, da tudi ti naši bratje in sestre lahko priromajo k ptujskogorski Mariji, saj na Velike maše to ni mogoče. Za to priložnost smo iskali kakšnega škofa, a brez uspeha. Dostojno jih je zamenjal naš p. Ernest.

14. dopoldan je Radio Ognjišče prenašal mašo iz naše bazilike. Popoldan pa se je začelo veliko romanje na Ptujsko Goro. Kot že ustaljeno, smo imeli uro pred mašo molitveno uro. In kot se je izkazalo, Šentvoršca ni bila napoved za obisk ta dan. Ljudje niso nehali prihajati na vigilijo. Cerkev se je polnila, okrog cerkve je bilo veliko ljudi. Med nami je bil spet naš nadpastir. Zmanjkalo nam je sveč za procesijo. Toliko ljudi nismo pričakovali. Procesija je sklenila obroč, ki ni bil majhen. V cerkvi smo že končali s pesmijo, ko so še zadnji prihajali po stopnicah. Bilo je veličastno. Sam sicer nisem doživel procesije, ker sem ves čas spovedoval. Nočno čiščenje je spet popestrila glasbena skupina, ki jo je, kot na Šentvorščo, pripeljal naš starosta PaJO. Tudi tokrat je on daroval mašo ob polnoči in potem vztrajal z lepim številom častilcev vse do rane maše. Tudi sam praznik ni nič zaostajal za vigilijo. Iz izkustva ne morem povedati, kolika množica je bila v cerkvi in okrog cerkve, ker sem od 8:30 pa do 13. ure krepko spovedoval. Vse bi bilo lepo, da se ni proti koncu škofove maše škrat poigral z našim ozvočenjem. Drugi in tretji krog ozvočenja

sta utihnila. Tehnik, ki je nad vsem bdel, ni ugotovil kaj se je dogodilo. Ko sem okrog ene prišel v zakristijo, sem po kratkem pregledu ugotovil, da je nekdo izključil eno stikalo in tako utišal dva kroga. Vključil sem ga in je bilo vse v redu. Tudi Linzakustik na tak banalen način zataji.

S tem še nismo končali romarskih shodov. Že v nedeljo so k nam priromali romarji iz Rač. Nekateri peš in drugi na moderen način. Zadnjo nedeljo v avgustu pa so bolj kot navadno napolnili baziliko Prleki. To je nedelja ljutomerske dekanije. Doma odpovedo pozne maše in vsi pridejo na Ptujsko Goro. Morda bi jih lahko še kdo drug posnemal.

Na Male maše dan ni bilo tako mogočnega romarskega shoda. Deseta maša je bila kar lepo obiskana. Za delavnik je to kar primerno. V soboto 10. septembra so se spet zgrnile množice na Ptujsko Goro, kjer je bil škofijski molitveni dan za duhovne poklice. Tokrat smo bili mi le gostitelji, ker vse pripravi in vodi nadškofijska komisija za duhovne poklice pod vodstvom s. Štefke. Bog daj, da bi ta molitev, ki privabi tudi ministrante, obrodila sadove. Ob vsem pa velja Jezusova beseda: »Molite in se ne naveličajte.«

Ker je bil bl. Slomšek le tri dni pred svojim odhodom v božji objem pri Mariji na Ptujski Gori, smo pripravili v petek zvečer, to je 23. 9. ob 19. uri, Slomškov večer v Baziliki. Naši pevci so peli Slomškove pesmi.

Župnija je v tem času živela počitniško dinamično. To pomeni, da ni mirovala. Od 25. do 27. se je odvijal oratorij. Animatorji z Barbaro Rodo-

šek na čelu in p. Martinom so otrokom pripravili lepe dneve. Res je bilo nekaj manj udeležencev, a je treba vedeti, da se je dogodil oratorij tudi v Majšperku.

Župnija že dve desetletji organizira peš romanje na Svete Gore. Zbrali so se 5. avgusta ob 17. uri v baziliki, prosili za Božji blagoslov in Marijino varstvo in nato veselo krenili na pot. Ves čas je bil z njimi p. Martin, ki je tudi na Sveti Gori vodil maševanje za naše in Starševske romarje. P. Milan jim je zjutraj dostavil kislo juho, ki jo je pripravila naša gospodinja. Potem se je preselil v spovednico, kjer ni ostal brez dela. Da ne bi pozabili na peš romanje, so na Rokovo župljani Ptujске Gore in romarji po sveti maši poromali k Rokovi kapeli. Da bi navdušenje peš romanja ne splahnelo kar tako, je 21. avgusta lepa skupina poromala še na zaobljubno župnijsko romanje k Mariji Tolažnici v Žetale.

Prvega septembra so spet zazvonili šolski zvonci. To je bil signal, da je potrebno začeti z veroučnim letom. Začetek se je dogodil na Male maše dan pri večerni maši, ko so učenci prinesli k maši svoje torbe in prejeli blagoslov. 17. septembra se je spet dogodila Stična mladih. Majhno predstavništvo naših mladih se je udeležilo tega verskega dogodka skupaj s svojim animatorjem p. Martinom.

Kakšni smo pa mi redovniki, da se ne bi pohvalili z materialnimi deli. Že spomladi je začel nastajati, pod budnim očesom rektorja, nov pano za projekcijo pesmi. Mojster ni nihče drug kot Mihael Skledar. Še kakšen ogel mora pobrusiti in bo končano delo. To bi se naj skoraj dogodilo. Že sedaj si lahko pridete ogledat in se prepričati, da je dobro. Ekonom samostana je že dve leti gledal en tram na stopnišču v stolpu, kako je preperel. To mu je bilo mogoče, ker obrede vse mogoče luknje naših zgradb. Letos smo se odločili, da stvar saniramo. Tudi podjetje Komal je že pri prvem ogledu ugotovilo, da bo treba kaj več postoriti. Ko pa smo odstranili nekaj kubikov šuta, smo videli, da je še en tram preperel in da je ležal le na šutu. In presenečenja so si sledila. Ta, ki vam piše, je lazil po

strehi in gledal mojstrom pod prste. Pa ne samo to, tudi zidarskega dela se je lotil in izgleda, da uspešno. Cims še drži in tudi nosilni tram je trdno podzidan. Pridite si pogledat. Na veselje provincialnega vodstva nismo prosili za pomoč in smo že plačali.

In tako smo zapustili poletne dneve, začeli jesen in s tem novo pastoralno leto. Romarsko sezono bomo sklenili, tako službeno, s koncem meseca oktobra.

Ob koncu tega pisanja, če boste vztrajali do koca, lep pozdrav s Ptujске Gore in obljubo molitvene-ga spomina pri Mariji Zavetnici s plaščem. Mir in dobro!

Poročevalec brat Janez
z Gore milosti

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Samostanska skupnost v Ljubljani se po počitniškem času počasi vživlja in ustaljuje. S prvim avgustom smo zaživeli v nekoliko spremenjeni samostanski skupnosti. S težkim srcem smo se poslovili od novomašnika p. Antona Borovnjaka in od p. Andreja Mohorčiča. Z veseljem pa smo medse ponovno sprejeli p. Daniela Golavšek, ki je prevzel kaplansko mesto v bolniški župniji. Vsak začetek, pravijo, da je nekoliko naporen, pri nas v Ljubljani pa teče več ali manj vse kot po maslu.

Za nami je počitniški čas, ki je zelo koristen tako za telo kot tudi za dušo. Govorim o obdobju, ko si želimo in vzamemo, oziroma privoščimo počitek, sprostitev in nova, prijetna doživetja. Otroci uživajo v šolskih počitnicah, družine se odpravljajo na skupno dopustovanje, ostali na nabiranje novih moči.

Počitka pa ne rabi samo naše telo, ampak tudi naša duša. V to stanje počivanja in osredotočanja na bistveno pa vstopi Jezus s svojim povabilom, ko pravi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam dam počitek.« Počitek pomeni kraj, kjer se naša duša lahko napije Božje ljubezni,

je mesto, kjer nas Božji duh napolni z veseljem in radostjo, je prostor, kjer Božja moč celi in ozdravlja duševne in srčne rane. Počitek, ki ga omenja Jezus, pomeni doživetje Božje bližine, uživanje v skupnosti z nebeškim Očetom, ki se zavzame za svoje otroke, za vsakega, ki mu je pripravljen odpreti svoje srce. Počitek v tem kontekstu pomeni mirovanje v Božji prisotnosti. »V mirovanju leži čudovita moč razjasnjevanja ter očiščevanja, oziroma osredotočanja na bistveno«, je zapisal teolog Dietrich Bonhoeffer.

Če je torej Bog večna prisotnost, njegovo hebrejsko ime »Jahve ŠAMA« pomeni »Jaz sem vedno tu«, potem se lahko srečamo z njim le, če smo tudi sami prisotni, če smo torej tu, če se umirimo. Počitek v Bogu je možen le, če zapustimo raztresenost in se predamo njegovemu miru in Svetemu Duhu.

Če se želimo predati počitku, oziroma pogovoru z Bogom, si moramo izbrati določen čas v dnevu, ko bomo nemoteni, si poiskati miren kraj, se osredotočiti na bistveno ter odpreti svoj um in svoje srce za Božjega Duha.

Dragi bratje, želim vam, da bi v novo akademsko leto vstopili z novimi močmi, ki ne prihajajo od človeka, ampak od Boga. Le tako bomo zmogli ohraniti trden korak, vero in zaupanje tudi v času preizkušnje, puščave in križa. Naj vas Bog blagoslovi in spremlja na vseh vaših poteh.

p. Daniel Golavšek

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Od zadnjega poročanja iz Turnišča se je tudi tu nabralo nekaj novih dogodkov.

Poleg tega, da sta se v župniji zamenjala kaplana, je le-ta dobila tudi precejšnje število novokrščen-cev in nekaj novih zakonskih parov. Poletni meseci niso bili nič kaj dopustniški, prej nasprotno; bilo je vsega od številnih skupin romarjev in ostalih obiskovalcev tega romarskega svetišča soboške

škofije, pa do povsem vsakodnevnih stvari, ki se tičejo življenja velike župnije. Po enem letu naše prisotnosti „vzhodno od Jordana“, ko se bratje trudimo, da bi malo dvignili duhovni utrip in poživili zavest, da vsi delamo za Gospodov vinograd, za večnost, pridejo vmes tudi dejanja, ko naši nadrejeni kdaj pa kdaj malo povlečejo duhovni napredek korak nazaj na miselnost, da ni potrebno obdelovat Gospodove njive, ampak njivo tega sveta. Potem pa si rečeš: „vse to v večjo Božjo slavo.“

Obhajanje praznika Marijinega vnebovzvetja je pri nas minilo v znamenju velike napetosti, neprespanskih noči in števnih odvez ter obhajil. Medtem ko nekateri komaj čakajo, da se začno praznovanja, pa drugi komaj čakamo, da ta praznovanja minejo. Da pride čas, ko sme človek malo zadihati in pogledat, če še živi; čas, ko ni več potrebno imeti nasmejane in prijazne maske na obrazu. Tudi letošnje praznovanje Velikega šmarna je potekalo raztegnjeno na več dni – od duhovnih in molitvenih priprav, ki so se začele teden dni prej, pa do pletenja vencev po vaseh za krašenje cerkve. Vse skupaj se je zaključilo šele v nedeljo po prazniku, ko smo obhajali dekanijsko srečanje bolnikov. Bogu in Mariji hvala, vsi trije patri smo preživeli.

Jeseni smo začeli z veroukom in tudi v tem primeru v župniji ni šlo brez napetosti in nesoglasij. Patri smo si med seboj razdelili veroučence, pri tem pa nam pomaga še katehistinja, ki je v veliko pomoč tudi pri ostalih stvareh, ki se tičejo rednega in nemotenega življenja župnije. Opažamo pa, vsak dan bolj, da v naši turniški skupnosti nujno

potrebujemo še enega duhovnika.

Da ne bodo bratje iz province zavistni, kako lepo živimo tu, bomo še malo pojarmali, da ne teče vse lepo in mirno, in pritrdili, da je v našo skupnost vstopila tudi resna bolezen, ki zdaj spremlja dva brata.

Pa saj bo boljše, a ne?

bratska skupnost iz Turnišča

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prisrčen pozdrav iz Olimja, ki se te dni že oblači v čudovite jesenske barve.

A mi bi vam radi še prej odgrnili pogled na pestre poletne mesece našega življenja v tem romarsko-turističnem kraju.

Od nedelje 19. do petka 24. junija so se v našem romarskem domu zbrali letošnji novomašniki na duhovnih vajah, ki so jih tokrat zanje vodili slovenski škofje. Prišlo je 14. diakonov, ki so na praznik apostolov Petra in Pavla postali letošnji slovenski novomašniki. Med njimi je tudi naš minoritski novomašnik, p. Tonček Borovnjak. Obiskali so jih tudi z založbe Družina in vsakemu poklonili čudovito novomašno darilo, knjigo Evangelijev s fotografijami fresk p. Marka Rupnika. Tudi bratje v našem samostanu smo vsak dan molili zanje, da bi se dobro pripravili na mašniško posvečenje in bili dobri pastirji božjemu ljudstvu.

Na praznik apostolov Petra in Pavla sta p. Ernest in p. Jože odšla na posvetitev letošnjih novomašnikov v stolnico v Mursko Soboto, kjer je bil za duhovnika posvečen naš minoritski brat Anton Borovnjak.

V začetku julija je pater Ernest odšel na tridnevne duhovne vaje k sv. Jožefu nad Celjem, tudi p. Jože je bil en teden odsoten, saj je šel nadomeščat romunske patre v avstrijski župniji v Gradcu, ki so odšli na zaslužene počitnice med svoje rojake.

Že v mesecu juniju so se patri skupaj s člani ŽPS odločili, da se lotijo potrebne sanacije in obnove podružnične cerkve apostolov Filipa in Jakoba v Selah. Obnova se je začela v prvem tednu julija in bo trajala do jeseni, ko bodo obnovili tudi fasado cerkve. V prvih dneh so se delavci najprej lotili sanacije vlage, ki se je

zajedla v stene cerkve. Okrog in okrog cerkve in delno tudi v notranjosti so naredili drenažo, sanirali omet in na novo pozidali temelje. Očistili so tudi zadnjo steno za oltarjem ter sanirali in na novo ometali stene pod korom. Ko se vse osuši, bomo cerkev znotraj prepletkali, jeseni pa nadaljevali z delom tudi na fasadi. Za drugo leto načrtujemo še prenovno glavnega oltarja.

Danes se vedno več ljudi odloča, da za nekaj dni pusti vsakdanje obremenitve in se posveti le sebi in Bogu v duhovnih vajah. Prav takim je namenjen naš romarski dom, ki je v juliju in avgustu gostil mnoge skupine. Prvi so prišli s s. Metko Klemen v petek 8. 7. in ostali en teden. Duhovne vaje so potekale v tišini. Skupino 15 oseb so sestavljali tako mlajši fantje in dekleta kot tudi nekaj starejših. Duhovno vzdušje v našem samostanu in tišina ter lepota narave vabita vse udeležence v trenutke zbranosti, ki jih preživljajo z Bogom in med seboj.

Julij je tudi čas za nabiranje različnih zdravilnih zelišč po naših travnikih in gozdovih. Tako smo šli bratje pod vodstvom p. Ernesta nabirat šentjanževko, to edinstveno zdravilno rožico, po neokrnjenih planjavah v župniji Kočevska Reka.

V nedeljo 17. 7. smo v Selah obhajali Alekševo nedeljo. Že v soboto so pridni farani pomagali očistiti okolico cerkve in postaviti oltarje za evharistično procesijo. Tokrat je slovesnost vodil p. Ernest sam, saj je p. Franc že zgodaj jutraj odpotoval proti Asissiju, kjer je imel skupaj z romarji iz vse Slovenije duhovne vaje in je obiskal svete kraje, ki so zaznamovali svetniško pot sv. Frančiška Asiškega.

24. julija, ko goduje sv. Krištof – zavetnik vseh voznikov, ki se vozimo po cestah življenja, smo po sv. maši blagoslovili motorna vozila in se priporočili Bogu in sv. Krištofu za srečno vožnjo. Dar je bil, tako kot

vsako leto, namenjen nakupu misijonskih vozil za naše misijonarje po vsem svetu. Kdor z veseljem daruje, misijonarjem pomaga in življenja rešuje.

Ob koncu meseca julija so prišle v naš romarski dom na duhovne vaje slovenske katehistinje. Zanje je imel duhovne vaje p. Ernest, vikar minoritske province. Zelo koristne duhovne vaje bodo, tako upamo, prinesle bogate sadove. Za dobro otrok in mladih si moramo najprej sami privzgojiti prave vrednote, da jih bomo znali posredovati tudi drugim.

V pravi poletni mesec, avgust, smo vstopili z množico mladih, ki so pri nas v romarskem domu preživljali svoje počitnice in nabirali moči za novo šolsko in akademsko leto.

Najprej je p. Danijel pripeljal mlade animatorje iz župnije Turnišče, za njimi so prišli s p. Janezom Ferležem mladi iz Vidma, bilo jih je kar 26. Ob njih je preživljal svoj študijski vikend pri nas tudi p. Andrej Sotler.

Vsa samostanska skupnost se je letos še posebej skrbno pripravljala na naš veliki praznik, Marijino vnebovzetje. Na več kot 20 naslovov smo medijem poslali vabila za Veliko mašo. Kot uvod v vse te slovesnosti smo gostili v tednu pred praznikom tudi glasbenike iz vsega sveta, ki so imeli v naši cerkvi koncert klasične glasbe. Z veseljem so jim prisluhnili predvsem turisti, ki pridejo k nam iz bližnjih term.

Pred našim praznikom nas je razveselila tudi katoliška založba Družina, ko je v praznični številki Družine na srednjih straneh objavila veliko reportažo o naši mali romarsko-turistični župniji. Naša župnija je res prava oaza miru in nebeške lepote.

Zadnja leta je ta prelepi kraj napredoval iz nepoznane zaselke v enega najbolj obiskanih krajev v Sloveniji. Zgodovina Olimja je zelo zanimiva. Duhovno vrednost ji daje prav bl. škof Anton M. Slomšek, ki je v Olimju, pri svojem dobrotniku in vzorniku, župniku Jakobu Prašnikarju leta 1824 pel novo mašo. Sam je o tej vasi zapisal: »Med zelenimi gorami, v lepem vinskem kraju blizu Sotle stoji Olimje v tihi dolini. Sveta Ema, ki je v teh krajih rojena, pravijo, da je počivala v tej samoti in dala v studencih postaviti kapelico Mariji Devici.«

Cerkev Marijinega vnebovzetja v Olimju je za obiskovalce in romarje odprta vse dni v letu in ves dan. Je pravo govoreče svetišče za naš čas.

Ko pridejo turisti, najprej sredi cerkve zagledajo kip Marije spremljevalke in se ob njej ustavijo. Večina

komaj dojamemo veličino in lepoto tega svetišča. Naša cerkev je božja hiša, ki noče biti muzej. Cerkev tako nanje duhovno deluje. Mnogi pokleknejo in molijo. Okušajo mir.

Patri smo v mnogih pogovorih z obiskovalci začutili, da bi ti želeli še nekaj več kot le ogled in razlago naših kulturnih znamenitosti. Zato smo želeli ljudem ponuditi možnost, da se pri nas lahko ustavijo za nekaj dni in se duhovno okrepijo. Temu zdaj služi dom duhovnih vaj. Dom postaja pomembno duhovno središče za vso celjsko škofijo in vso Slovenijo. Vsakemu, ki pride v ta kraj iskat dušnega ali telesnega zdravja, smo patri na voljo za pogovor in duhovno vodstvo.

Ljudem skušamo pokazati lepo in privlačno obličje Cerkve. A poleg duhovne hrane ponudimo romarjem in turistom še malo telesnega zdravja v naši zeliščni lekarni, za katero skrbi br. Jože. Ljudje so z našimi čaji in pripravki zelo zadovoljni.

V nedeljo 7. avgusta smo na dvorišču samostana gostili skupino zeliščarjev iz Podčetrčka, ki se vsako leto udeleži tudi procesije na praznik Marije Vnebovzete. Pripravili so nam nekaj jedil, narejenih po receptih naših babic, obogatenih z zdravilnimi zelišči. S seboj so prinesli tudi nov prapor, ki ga je p. Franc Murko blagoslovil.

A že pred Veliko mašo, na god sv. Lovrenca, je olimsko cerkev zadela nesreča. Ura je bila 10.55, ko se je nenadoma izza gore Rudnice pokazala strela, ki je migetala na vse strani. Nekateri vaščani so bili zunaj v vinogradu ali na vrtu in so to videli. Nenadoma je silno počilo. Iz čebulastega zvonika župnijske cerkve se je pokadilo, opeka, kamen in les, vse je frčalo po zraku in padalo na zemljo. Največ na trato okrog glavnega vhoda v cerkev. Škrilj, s katerim je bil prekrit lesen čebulasti del na vrhu zvonika pod križem, je v večjih in

manjših kosih padal na trato in se zaril vanjo. Tudi veliko lesenih delov ogrodja je padlo na trato. Manjši kosi škrilja in opeke so prileteli tudi pred drugi vhod v grad, kjer je leseni mostič. V notranjem hodniku je strela pometala z zidu pokrovčke za elektriko in razbila steklo na svetilkah, ki so na notranjem hodniku. Ljudje, ki so to doživeli, so v strahu bežali v svoje avtomobile. Vsi smo bili v nekakšnem šoku, saj česa takega nihče od nas še ni doživel. Iz zvonika se je rahlo kadilo, p. Franc je šel pogledat, kaj bi se dalo storiti, da ne pride do požara. V trenutku smo bili brez elektrike, telefona in interneta.

Obvestili smo gasilce iz Podčetrčka, ki so zelo hitro prišli na kraj nesreče. Takoj po streli se je ulila ploha, ves čas je grmel in se bliskalo. Tudi sosedje so pritekli gledat, saj je tudi pri vseh sosedih zmanjkalo elektrike in ni bilo telefonske in televizijske povezave. Gasilska enota iz Rogaske je prišla z novo dvizno lestvijo. Dva gasilca sta se v košari z vodno cevjo podala na vrh zvonika. Pogasila sta tleče trame in preprečila še večjo škodo. Na kraj nesreče so prišli tudi policisti, župan Podčetrčka in še drugi gasilci. S premično ograjo so zavarovali okolico in zaustavili promet ob cerkvi. Deževalo je vse bolj in takoj je bilo treba pokriti poškodovano streho na cerkvi. To so naredili s ceradami. Prišli so tudi novinarji, ki so dogodek posneli in poročali svojim medijem.

Patri smo si ogledali zvonik, cerkev in samostan in ugotavljali škodo, ki jo je naredila strela. Bogu hvala in Olimski Materi Božji, da smo bili obvarovani še večje škode in da se nikomur od ljudi ni nič zgodilo.

Naslednji dan so prišli pogledat in ocenit škodo tudi iz zavoda za spomeniško varstvo, policija je naredila zapisnik, naši obrtniki pa so začeli s sanacijo škode. Zvečer je bila sv. maša že v polni olimski cerkvi, saj je p. Ernest obhajal svoj 70. rojstni dan. Prepričan sem, da ljudje niso prišli samo zaradi njega k sv. Maši, ampak tudi zato, da bi se Mariji Vnebovzeti zahvalili za njeno varstvo in se ji priporočili tudi za bodočnost. Vsak tak dogodek je lahko za nas vse spoznanje, kako ranljiva je narava in kako hitro se nam pripetijo nezgode in razne nesreče. Nekdo od domačinov je na dan nesreče lepo ugotovil: »Kako je naše življenje krhko in ranljivo. Vse premalo se zavedamo, da se moramo za srečo neprestano zahvaljevati Bogu in ga prositi, da odvrne od nas takšne nezgode, kot nas je danes doletela.«

Po tej naravni nesreči smo v stari župnijski kroniki iz

leta 1927 izvedeli, da je bilo tisto leto vreme v olimski fari zelo podobno letošnjemu. Takole je zapisal kronist:

Pomlad je bila lepa, kazalo je vse najboljše. A sredi maja je bila taka slana in mraz, da je krompir v zemlji pomrznil, koruzo in fižol smo morali posaditi na novo, uničeni so bili vinogradi. Za tem je prišla velika vročina, vmes pa malo dežja in nevihte z gromom in bliskom. Omeniti pa moram 4. avgust. V mali stolpič kapele sv. Frančiška Ksaverja je tisti dan udarila mrtva strela. Križ je vrglo s strehe, strela pa je šla skozi luknjo, ki je nad oltarjem v kapelo in osmodila okvir slike sv. Frančiška. Prevrtala je tri medeninaste svečnike na oltarju, zažgala črno oltarno sukno na oltarju, vrgla iz stene nekaj ometa in šla potem v zemljo. Škoda sicer ni velika, a lahko bi se zgodilo, da bi uničila to veličastno cerkveno stavbo z gradom vred, ako bi se vžgala. Hvala Bogu, Olimski Materi Božji in sv. Florjanu, da ni bilo kaj hujšega!

Na praznik sv. Klare, 11. avgusta, je dopolnil 70. let življenja p. Ernest Benko, dolgoletni gvardijan in župnik v Olimju, sedaj tudi vikar slovenske minoritske province. Kljub temu, da p. Ernest v svoji skromnosti ne želi pozornosti, so mu člani ŽPS in farani za okroglo obletnico rojstva pripravili lepo slovesnost. Že pri kosilu, ki se ga je udeležil tudi p. provincial Milan Kos, je bilo slovesno. Sodelavke in sodelavci, ki pomagajo v samostanu pri različnih delih, so mu pripravili čestitko in torto. Zaželeli so mu še veliko zdravih in delovnih let. Zvečer pa se je pri maši zbralo toliko Olimčanov s člani ŽPS in cerkvenimi pevci, ki so polepšali bogoslužje, kot se jih težko zbere ob nedeljah in praznikih. Po maši so mu izročili darila. Zahvalili so se mu za nesebično delo v župniji in mu poklonili tudi veliko sliko

– njegov portret iz časov, ko je misijonaril v Zambiji. Ob tako iskrenih in toplih željah so se tudi slavljenču, medtem ko se jim je zahvaljeval, zarosile oči.

Za župnije Olimje, Podčetrtek in Polje ob Sotli smo v dneh od 17. do 20. avgusta imeli oratorij, ki je letos potekal pod geslom: Zdaj gre zares! Udeležilo se ga je okrog 60 otrok in 20 animatorjev, ki so vse dneve skrbeli, da je program lepo potekal. Oratorij smo zaključili z obiskom – peš romanjem na Svete gore ob Sotli in v nedeljo s sv. mašo v olimski cerkvi.

V soboto 20. avgusta so že prišli delavci postavljat oder okrog cerkvenega zvonika, da se bo lahko popravila in obnovila poškodovana kupola. Prav tako smo začeli z odpravo škode pri električni napeljavi po cerkvi in lekarni.

21. avgusta se je v romarskem domu začel enotedenski program za mlade fante, ki bi se radi odločili za redovniški poklic in že prej od blizu spoznali življenje Manjših bratov sv. Frančiška – minoritov. Za program so se odločili trije, Alen, David in Dominik, ki so skupaj z bratsko skupnostjo v Olimju preživeli en teden v molitvi, premišljevanju in delu z našimi brati.

Olimje je z romarskim domom dobilo izredno lep prostor za različna srečanja in druženja. Tako smo v soboto 27. avgusta gostili rodbino Tikvičev. Z njimi je bil tudi p. Dominik. Po uspešnem kopalnem dnevu so se nam v nedeljo pridružili pri nedeljskem bogoslužju, za sebe in našo samostansko družino pa so popoldan pripravili tudi zelo okusno pikniško kosilo.

Za dan ali dva odmika v naravo in tišino so se odločili tudi slovenski jezuitski bogoslovci, ki so prišli k nam v nedeljo 28. avgusta. Prišlo je 6 bogoslovcev s svojim vzgojiteljem.

Tudi naši pridni sodelavci pri območni Karitas so prišli k nam v ponedeljek. Za začetek novega šolskega leta

so na dvorišču za najrevnejše družine skuhali domačo marmelado.

V veliko pomoč pri delu za zdravje bolnikov je bil ves mesec avgust br. Klemen, ki se je hitro priučil vseh del pri pripravi kapljic in drugih pripravkov za našo zeliščno lekarno. Še posebej ga je bil vesel p. Ernest, saj v njem vidi dobrega naslednika pri delu z zdravilnimi zelišči. A k nam je prišel predvsem zato, da bi se duhovno pripravil na prejem večnih zaobljub, ki jih bo izrekel v svoji rojstni župniji Laško na praznik angelov varuhov.

Začetek veroučnega in šolskega leta je bil sončen. Morda tudi zato, ker nas je v dekaniji obiskala Fatimska Marija. Sprejeli smo jo v župnijski cerkvi v Podčetrtku. P. Ernest je vodil somaševanje. Tudi nekateri olimski farani so se udeležili maše in molitev.

Prve sončne dneve v septembru je izkoristilo tudi deset sester Salezijank, ki so prišle k nam za štiri dni na duhovni vikend.

Veseli nas, da mnogi naši farani v tem mesecu poskrbijo tudi za sadje in zelenjavo, ki najde pot tudi na samostansko mizo.

Romarski dom je pred praznikom Marijinega rojstva gostil 17 novinarjev katoliškega tednika Družina, skupaj z glavnim urednikom msgr. Francijem Petričem in direktorjem založbe g. Tonetom Rodetom. Skupaj z nami so bili le pri obedih, ostali program so izvajali sami.

P. Jože in Franci, naš kronist, sta sredi septembra odšla na tedenski dopust k bratom minoritom na otok Cres. Bila sta zelo prijateljsko sprejeta od sobratov iz hrvaške province.

Popravilo cerkvenega zvonika in kupole se je v tretjem tednu septembra nadaljevalo. Delavci so že naredili leseno čebulasto kupolo in pripeljali nov škriklj, s katerim bo nova kupola tudi pokrita. Če se bo lepo vreme nadaljevalo, bo delo zaključeno do konca septembra ali v začetku oktobra. Tako upamo, da nas bo nedelja angelov varuhov razveselila z novo kupolo in obnovljenim zvonikom župnijske cerkve. Prosili jih bomo tudi za njihovo varstvo, da bi nam Bog vsaj za naslednjih sto let prizanesel s takimi preizkušnjami.

Pravijo, da se ljudje hitro naveličamo ene in iste stvari. Čeprav je naša internetna stran zadnja leta dobro obiskana in jo redno dopolnjujemo; vsak dan imamo čez 100 obiskov, se je p. Ernest odločil, da jo posodobimo. Že takoj na začetku delovanja se je število obiskovalcev zelo povečalo.

V tednu od 20. do 23. septembra so v našem romarskem domu opravljali duhovne vaje minoritski novinci in mladi kleriki iz hrvaške province. Duhovne vaje je vodil p. Ernest.

Jesen, ki je pred vrati, bo v naš kraj privabila veliko število domačih in tujih turistov. Tako bo naše samostansko bratstvo še bolj v službi ljudem, ki pri nas iščejo duhovno tolažbo in telesno zdravje ter okrepitev.

Vsem bratom našega reda, ki se na različnih koncih Slovenije trudijo za prihod Božjega kraljestva, želimo iz olimskega samostana ob jesenskih darovih narave tudi bogatih duhovnih darov.

p. Jože Lampret in sobratje

Sacro Convento

Dragi bratje!

O letošnjem, nedolgo tega končanem enkratnem praznovanju 30. obletnice Duha Assisija sem že posnel par intervjujev in napisal kar nekaj člankov, ki so že bili ali pa še bodo objavljeni v tisku. Provincial je prosil, da napišem še kaj za Sporočila. Sicer sem prepričan, da ste dogajanje ob 30. obletnici Duha Assisija spremljali preko medijev – posebej interneta – in ste o kakšni stvari ali dogodku bolj obveščeni kot jaz. To sem zlahka opazi po raznih klicih iz Slovenije in vprašanjih: Si videl tisto ... saj si bil tam - ne? Seveda nisem bil tam in nisem videl ... kamere so pokrivalo 30 okroglih miz, ki so potekale istočasno ... Marsikje je bil dostop fizično onemogočen, kot član samostanske komisije za duha Assisija sem imel še posebne zadolžitve – tukaj pa je bila tudi TV SLO - verski program, s katero smo delali kratkometražni film, ki bo na sporedu tik pred Božičem. Tako sem tudi sam marsikaj izvedel preko medijev ... Seveda pa sem živo doživljal sam potek srečanja in enkratno vzdušje, ki je napolnjevalo Assisi ... Denimo videti papeža v zares majhnem in skromnem avtomobilu (med drugimi limuzinami), kjer je na zadnjem sedežu bilo komaj dovolj prostora za papeža in škofa ali pa videti preko 400 verskih voditeljev – zares pisano množico ljudi v križnem hodniku,

kako se pozdravljajo s papežem ... biti na kosilu s papežem, ko je samostanska obednica premajhna za povabljenе goste, biti osebno pri molitvah za mir skupaj s papežem in verskimi voditelji – to je duh Assisija. **RAD BI VAM POSREDOVAL LE NEKAJ STVARI** – odgovoril na nekaj vprašanj, ki so najbolj pogosta in v medijih ni pravih informacij. Najprej vprašanje, ki mi je bilo najpogosteje zastavljeno:

Zakaj je bilo svetovno ekumensko molitveno srečanje za mir v duhu Assisija v septembru in ne 27. oktobra? 27. oktober (1986) je bil in ostaja spominski dan – **PRAZNIK DUHA**. Tako so tudi v svojem pismu (Rim, 1987) zapisali in potrdili generalni ministri frančiškovi redov in naročili naj frančiškovi bratje, ki so dediči in nosilci duha Assisija, praznik praznujejo vedno 27. oktobra – na najboljše načine kakor jih bo Gospod navdihnil ... Skupnost sv. Egidija, ki ima sedež v Rimu in je od samega začetka prevzela skrb za vsakoletna srečanja na svetovni ravni, le-ta se odvijajo v glavnih mestih po vseh celinah (npr. 1992 Bruxelles, 2000 Lisbona, 2006 Wasihinton, 2012 Sarajevo ...) pa je zaradi različnih razlogov vsako leto prilagodi datum svetovnega srečanja deželi in glavnemu mestu, kjer se svetovno ekumensko molitveno srečanje odvija... Letošnje jubilejno svetovno medreligijsko srečanje (18–20 september v Assisiju) Lo spirito Di Assisi so skupaj pripravljali trije veliki nosilci: frančiškove skupnosti Assisija, škofija Assisi in skupnost sv. Egidija. Seveda pa bomo v Assisiju (se že pripravljamo) tudi letos praznik Duha Assisija, 27. oktober, v tihoti, postu in molitvi praznovali ter po samostanih in župnijah Assisija skupaj z ljudmi dobre volje molili za mir. Začeli bomo celo »posnemati« Slovenijo in bomo uvedli molitev vsakega 27. v mesecu – ne samo po samostanskih skupnostih, ampak tudi po vseh župnijah asiške škofije.

Naslednje vprašanje: Kaj je papež napisal v samostansko spominsko knjigo in ali je res, kar je ob

tem povedal? Ko sem preverjal papeževo pripombo, ki so jo prinesli nekateri mediji (in je menda prišla tudi v Slovenijo), sem dobival v glavnem pritrdilne odgovore. Torej, papež je v obednici dejal: Obednica v svetem samostanu je daljša kot pa bazilika ... Torej – imajo bratje več prostora za jelo kot pa za molitev...

V Samostansko knjigo pa je lastnoročno v španščini zapisal: V Gospodovem imenu prosim blagoslova za vse brate tega samostana. Napolni jih z mirom, da bodo prinašali mir vsakemu med nami, ki smo njihovi bratje. Spodbujam, da ohranijo konventualnost in majhnost, tako bodo sposobni graditi skupnost med ljudmi in jim kot manjši biti znamenje služenja. To so želje manjšega brata in služabnika. Sledi podpis Francesco in datum.

Nekdo me je celo vprašal: Kaj pa ste dobrega jedli. Prav nič posebnega, bi lahko rekel – pa vendar je bilo posebno – zaradi vzdušja, ki je napolnjevalo do zadnjega kotička napolnjeno obednico. Najprej, na začetku ni bilo skupne molitve – samo kakšna minuta tihote, da je lahko molil vsak sam – po svoje. Sledil je pozdravni govor in čestitke patriarhu Bartolomeju za jubilej (dolga točno tri minute). Na mizah je že bila mini predjed, sledila je pašta – na dva načina (ni bilo lasagne), nato dve vrsti mesa in razne priloge – po večini iz kuhane zelenjave – in na koncu raznovrstne sladice ter penina. Kave ni bilo. Na mizi je bila voda, črna ter belo vino.

Nedvomno je vsakemu med nami ostalo v spominu kaj od papeževega obiska in skupne molitve za mir ob 30. letnici duha Assisija. Želim vam in sebi, da bi nam bilo v spomin in tudi resen opomin to, kar je v našo knjigo napisal: »manjši brat in služabnik« papež Frančišek: **NAJ OHRANJAJO KONVENTUALNOST IN MAJHNOST**. To je duh Assisija za nas frančiškove brate.

p. Janez Šamperl

IZ VZGOJNIH USTANOV

Ponoviciat

Mir in dobro vsem bralkam in bralcem, ki berete, in tistim, ki ne berejo Sporočil. Veliko novega se je dogajalo v ponoviciatu. Na kratko vam želim predstaviti vsaj nekaj dogodkov.

Najpomembnejši dogodek je mašniško posvečenje patra Antona Borovnjaka. Intenzivne priprave, ki so potekale, so se čutile v naši skupnosti. Predvsem v tem, kako lepo zna pripraviti molitvene ure na čast sv. Maksimilijanu Kolbeju vsakega štirinajstega v mesecu – kadar ga doleti ta čast. Postal je še bolj pozoren, kako se mašuje in tudi pove, kako je potrebno upoštevati, kar pravi Mati Cerkev ne p. Anton. Veliko veselje je poslušati, kadar zapoje evangelij, ker to ni dano vsakemu. Zato je potrebno, da vedno molimo za vse novomašnike, da jim bo Gospod dal veselja v vsakdanjiku življenja in da bodo oznanjali Vstalega Jezusa Kristusa.

Pater Anton se intenzivno, pripravlja tudi na opravljanje vozniškega izpita za avto. Ker premestitve to pač zahtevajo, da ne bo hodil peš ali s kolesom v deževnih in zimskih dneh. Podpirajmo p. Antona z molitvijo, da bo čim prej uspešno naredil izpit.

Bogoslovca br. Rufin in br. Klemen sva se udeležila srečanja ponovincev iz celotne Slovenije na Brezjah, kjer smo stopili skozi svetoletna vrata in imeli sv. mašo. Nato smo se odpravili na intenzivni pohod na hrib Dobrčo. Hvala Corusu, ki nam omogoča, da lahko redovniki in redovnice, ki smo v ponoviciatu, preživimo en dan skupaj.

Pater Danilo Holc se je zelo potrudil in pripravil lepo romanje relikvij sv. Maksimiljana Kolbeja, skupaj z molivkami iz različnih ljubljanskih župnij, na Kočevsko, v prvo posvečeno cerkev na svetu – k sv. Maksimiljanu Kolbeju v Zvirčah. Pri maši je sodeloval pevski zbor in veliko vernikov, ki so po maši počastili relikvije in ostali še pri molitveni uri. V popoldanskih urah smo se odpravili v Kočevski Rog, kjer smo molili križev pot do brezen. Potem je sledila razlaga kapele, ki je opremljena z mozaiki. V popoldanskem času smo se vrnili v Ljubljano. Hvala p. Danilu za njegov trud in čas,

ki ga je namenil za tako lepo doživetje romanje.

Mesec junij je bil zaznamovan z Antonom Padovanskim. Tako je v bogoslovje s strani piranskega samostana prišla prošnja za pomoč pri sv. maši na Antonovo. Poleg bogoslovcev so prosili še za dva ministranta. Zato se je p. Anton dogovoril z dvema bratoma, da sta šla z nama v Piran. Z nama sta odšla zvesta ministranta, gimnazijec Jan in osnovnošolec Vid. Naša pot se je ustavila v nacionalnem svetišču Marije Matere in Kraljice na Vejni v Italiji. Nato smo pot skozi ovinke nadaljevali v Piran. Pomoč štirih je v popoldanskem času prispela v Piran. Priprava na mašo je potekala zelo sproščeno, kot to zna p. Slavko. Mašo je vodil ljubljanski nadškof, kjer smo sodelovali in doživeli Antonovo z vsemi cveticami, ki so bile podeljene po bogoslovju. Večerja je bila intenzivna, saj smo imeli veliko dela z ribjimi kostmi. Vračanje v poznih urah je oba ministranta zapeljalo v spanje. Hvala Bogu in piranski skupnosti za vse.

Sedaj so za nami premestitve in vse novitete, ki so se zgodile v našem redu. Vse je utečeno in vsak se trudi najbolje sodelovati v pastoralni in pri tem ne pozabiti na skupnost. Hvala vsem sobratom, posebno še br. Rufinu, ki deluje v župniji sv. Peter, bolniški župniji in bogoslovju.

Za mano so priprave, ki sem jih imel v mesecu avgustu. Hvala p. Janezu Kurbusu in p. Ernestu Benku za vso spodbudo in zgled. Slovesne zaobljube bom izrekel 2. 10. 2016 ob 16. uri v Laškem. Ob tem se zahvaljujem za vse molitve in podporo na poti skozi življenje vsem sobratom in vam, ki sem vas srečal do sedaj, ki vas srečujem in vsem vam, ki vas bom še srečal na poti skozi življenje.

Nekaj dogodkov sem opisal in upam, da ste dobili vpogled, kaj se dogaja v bogoslovju. Drugače pa vabljen vsak novi bogoslovec, da se pridruži življenju v minoritski skupnosti. Hvala vsem vam, da nas podpirate v molitvi in kakor koli drugače. Delavcev je malo, a žetev je velika. Delajmo dobro, dokler je še čas. Mir in dobro vsem.

br. Klemen Slapšak

IZ NAŠIH MISIJONOV

Turčija

Spoštovani bratje!

Ne spomnim se več, kdaj sem zadnjič napisal za Sporočila. To je bolj žalostno, saj vem, da pomeni premalo skrb za vas doma, da bi z vami podelil delček svojega življenja; je pa tudi res, da nas čas z dogodki, ki jih prinaša, enostavno povozí.

Šel bom nekako po spominih. Najprej bi se rad ustavil pri odiseji, ki me je vodila med Carigradom in Jeruzalemom. Lani jeseni sem po naročilu generalnega ministra opravil kar nekaj obiskov svetega mesta, da bi se seznanil s Cerkvijo in redovnimi skupnostmi v Sveti deželi; imel sem naročilo, da iščem možnosti za naselitev naših bratov v Sveti deželi, predvsem v Jeruzalemu. Obiskal sem mnoge redovne skupnosti in doživel veliko lepih srečanj z duhovniki, redovniki in redovnicami. Med zadnjim obiskom sva s p. Cesarom – tedaj še kustosom – obiskala pomembne osebnosti, od nuncija pa do domačih cerkvenih dostojanstvenikov, pravoslavnih kot katoliških; tako da je bila našemu redu možnost, da ustanovimo prvo skupnost v Jeruzalemu, dejansko odprta. To, kar je najpomembnejše, je dejstvo, da je tudi kustus frančiškani v Sveti deželi, p. Pierbattista Pizzaballa, ki je sedaj apostolski administrator latinskega patriarhata v Jeruzalemu, dal soglasje za naš prihod v Sveto deželo – in sicer nam je predlagal dve možnosti: da kupimo hišo v središču mesta ali pa da vzamemo kakšno zgradbo v najem. Bil je pripravljen pomagati, da ta cilj uresničimo.

Nakar je kakor strela z jasnega prišla z našega vrha novica, da se ustanavlja mešana skupnost, v kateri bodo živeli frančiškani, kapucini in minoriti skupaj. Projekt je še v fazi nastajanja, in sicer je predvidena skupnost frančiškanov in minoritov, vendar ne vemo, kdaj bo prišlo do uresnitve te ideje. Projekt je lep, vendar bi bilo po moje bolj pametno, da bi imeli v Sveti deželi vsaj eno lastno skupnost, s samostanom in lastno vizijo, kar pa ne izključuje skupnega projekta, kot si ga predstavljajo v Rimu.

Drugo delo, ki ga bom opravljal do konca leta, je uredništvo revije Presence, ki izide v desetih številkah na leto. Je revija istanbulskega vikariata v francoščini in obravnava življenje Cerkve, pomembne dogodke na nivoju vesoljne in domače Cerkve, dogodke, ki zaznamujejo pot krščanstva v Turčiji, vsebuje pa tudi članke s področja ekumenizma, dialoga z nekrščanskimi religijami; tudi kakšen članek s področja duhovnosti je najti v njej. Kar se tiče personalnih sprememb, smo doživeli zamenjavo nuncija in imenovanje novih škofov za vse tri latinske škofije.

Letos po desetih letih zaključujem vodenje Misijonskih družb, kar je bilo zame izziv in tudi lepo izkustvo, ker sem mogel animirati misijonsko odprtost naših malih skupnosti v Turčiji. Meseca aprila me je obiskal g. Stane Kerin, ki se je zanimal za begunce. Šla sva v Izmir, kjer sva si ogledala tamkajšno situacijo, tukaj v Istanbulu pa je naredil tudi lep filmski posnetek pogovora z begunci iz Iraka in Sirije. Misijonsko središče je potem tudi poslalo pomoč asirsko-pravoslavni Cerkvi, ki ima na skrbi veliko beguncev.

V preteklem delovnem letu je bilo kar nekaj srečanj definitorija naše kustodije, ki je obravnaval redovno življenje in našo pot v prihodnost. Veliko je stvari, za katere smo lahko Bogu hvaležni, so pa tudi težave, ki jih prinaša naša človeška slabost; sicer nas v tem letu usmiljenja papež Frančišek vabi, da bi bili usmiljeni drug z drugim, le da ne bi bilo to marsikomu pretveza za samovoljo in egoizem. Drugega avgusta, na praznik Marije Porciunkulske, smo doživeli velik dogodek: p. Cesar Essayan, naš kustos, je bil imenovan za škofa bejrutskega vikariata. Ipso facto sem ga moral zamenjati kot vikar kustodije, kar je obrnilo na glavo vse moje dosedanje delo. Upam, da bom ti dve leti nekako zvozil in ostal živ do kapitlja, ki ga imamo spomladi leta 2018.

Avgusta sem imel duhovne vaje za dva naša novince v Libanonu, v dolini, ki se imenuje Kadiša (Sveta dolina), in sicer je to dolina nekdanjih samostanov in eremitskih prebivališč. Bivali smo v

samostanu, kjer so se 400 let zadrževali maronitski patriarhi, ki so bili tam na varnem pred Turki. Dolina je ozka in globoka, s strmimi pečinami, tako da je samostanska cerkev zgrajena v skalo, kar ji daje posebno skrivnostno lepoto.

17. septembra smo po koncu duhovnih vaj za brate, ki smo jih imeli v Libanonu, obhajali preproste zaobljube; položila sta jih brata Nicolas in Khallil. Nicolas bo nadaljeval svojo formacijo v Assisiju, kjer bo študiral teologijo, brat Khalil pa bo kot brat ostal v Bejrutu. Njune zaobljube smo obhajali v kraju Zahle, na obrobju doline Bekaa, kakšnih 15 km od sirske meje, kjer še vedno ni miru. V postulatu bomo letos imeli pet fantov, in sicer enega Iranca, enega Egipčana (oba spreobrnjenca iz Islama), enega Libanonca in dva Nigerijca. Ne vemo, kako bodo uspeli, vendar to pomeni za nas upanje, da bo kustodija kljub težavam, ki spremljajo vsako interkulturalno skupnost, rasla. Gradnja cerkve, ki jo gradimo v Zahleju že nekaj let, gre h kraju; kljub temu, da še ni dokončana, pa smo mogli imeti v njej slovesnost zaobljub.

Isti dan, 17. septembra, smo se zvečer poslovili od našega kustosa, p. Cesara. Najprej smo zmolili večernice, med katerimi sem se mu zahvalil za vse, kar je dal našemu redu in naši kustodiji. Zaželel sem mu blagoslova in veliko milosti pri njegovi odgovorni službi, ki jo bo začel s posvečenjem. Navzoči so bili tudi bratje iz Seraphicum, ki so prišli na slovesne zaobljube brata Eliasa-Pavla, ki jih je izrekel dan potem, in sicer v soboto 18. sep-

tembra. S slovesnostmi bomo zaključili 8. oktobra, ko bo p. Cesar posvečen v škofa. Bog naj ga spremlja na njegovi poti.

Naj izkoristim priložnost in se zahvalim bratu

Klemenu za povabilo na zaobljube. Njemu ob zaobljubah iskreno čestitam, vsem ostalim pa ob bližajočem se prazniku svetega Frančiška želim veselja in božjega miru.

Bog je ljubezen. To verujmo iz vsega srca, vse drugo je prazno; tako nas uči naš oče Frančišek. Samo ljubezen, resnična ljubezen med brati je tista stvarnost, po kateri moremo doživeti polnost božjega usmiljenja; premalo je let in dni, premalo človek živi, da bi smeli izpustiti karkoli od tega, kar nam Bog želi podariti v svoji ljubezni že na tem svetu. Vse dobro!

V Carigradu, 25. 9. 2016

p. Martin Kmetec

Kazahstan

Dragi bratje doma in vsi, ki prebirate te vrstice, en lep pozdrav iz daljnega Kazahstana. Tudi tokrat poletje ni dalo časa, da bi počivali. Potrebno je bilo zavihati rokave in tudi hlačnice, da smo izkoristili toplo vreme in počitnice, ko so otroci doma in se lahko udeležijo naših programov. V času pouka in pozimi je zaradi mraza in vetra potrebno čakati na počitnice in svobodne dni, da se lahko izvedejo razna srečanja in duhovne obnove. Otroci imajo tukaj pouk tudi ob sobotah. Letos sicer prvošolčki prvič začenjajo pouk z nekaj spremembami. Super je, da bo pouk samo pet dni v tednu. Po drugi strani pa se bodo učili v 3 jezikih. Mnogim, predvsem revnim, bo to predstavljalo velike probleme, ker starši ne govorijo angleško, pa tudi latinskih črk ne poznajo.

Konec maja sem preživel počitnice med vami v Sloveniji in uredil novo vizo. Hvala vsem, ki ste me sprejeli in smo se srečali. Upam, da sem odgovoril na vsa vaša vprašanja, če ne, me naslednjič pocukajte za rokav. Hvala tudi p. Milanu, da sem se lahko udeležil duhovnih vaj. Letos so odpadle naše duhovne vaje, ki smo jih zadnja tri leta imeli skupaj z brati iz misijona v Uzbekistanu. Provinca, ki skrbi za to, je letos imela kapitelj in še niso določili novega brat, ki bo predstavljal provinciala. Pa tudi število tamkajšnjih bratov se je zmanjšalo in so prisiljeni v krčenje programov.

No, da se vrnem v začetek poletja pri nas. Z nov vizo sem se vrnil domov v Astano nekaj dni pred skupino mladih iz Slovenije. Skupina prostovoljcev, tri dekleta in dva fanta so se odločili, da bodo preživeli nekaj časa med nami. Prileteli so v nedeljo zjutraj ob petih. Po kratkem počitku so se nam pridružili pri sveti maši in se po njej ob kavici in čaju predstavili. Zvečer smo še z nekaj gosti postavili roštilj in spekli nekaj klobas in mesa, ker smo praznovali rojstni dan in god p. Pawla.

Naši gostje pa niso imeli veliko časa za počitek in privajanje na podnebje ter časovno razliko. Že v ponedeljek so z mladino in otroki lovili vlak, ki

jih je odpeljal v Šučinsk na počitnice. Po poti so se jim pridružili še otroci iz Novokubanke in sestra Marbožata, ki je prej delala pri nas in so jo pred kratkim predstavili. Sam pa sem s kombijem prepeljal večino prtljage. Na počitnicah smo se z otroki kopali v jezeru, imeli razne igre in delavnice. Za en dan pa smo šli tudi v Borovoje, kjer smo si ogledali živalski vrt in se kopali v tamkajšnjem jezeru, ki ima bolj peščeno plažo.

Po vrnitvi domov smo se lotili urejanja okolice in priprave dveh oratorijev. Dekleta in fantje so pridno čistili in prebarvali polovico igral na našem otroškem igrišču, vmes smo nekaj igral tudi popravili. Vsak večer smo imeli za otroke tudi urice učenja igranja na kitaro in angleščine. Hkrati pa smo začeli tudi pripravo na oratorij pri sestrah Matere Terezije, ki je imel naslov »Usmiljeni Oče« in našega oratorija, ki je nosil isto ime kot v Sloveniji – Ostržek.

Teden je hitro minil in od ponedeljka do petka smo vsako jutro po maši in zajtrku hiteli v mesto, da smo pomagali sestram na oratoriju. En dan smo se kopali z otroki na bazenu, en dan pa smo jih peljali na ladjico po reki Iššim, ki deli mesto Astano na polovico. Ker je pri nas občasno odpovedal internet, smo trikrat ob večerih šli v mesto, da smo lovili wi-fi točke, da so naši gostje lahko ohrani stike z domačimi in objavili nekaj slik na blogu.

V tem času smo imeli tudi žalosten trenutek, saj je Matiju umrla babica. Najprej smo se je spomnili pri maši, na sam dan pogreba pa smo se ob uri, ko se je začel sprevod, zbrali v kapeli na molitvi in se pridružili domačim.

Zadnji teden njihovega bivanja smo imeli še oratorij pri nas. Zbralo se je čez 70 otrok iz naše okolice. 10 več kot prejšnje leto. Z skupnimi močmi smo v zadovoljstvo vseh uspeli vse srečno pripeljati do konca. V sredo smo vse otroke peljali v glavni muzej, kjer so za njih pripravili lep program. V soboto popoldan pa smo skupaj z otroki pripravili program za starše – predstavitev tega, kar smo počeli med tednom. Res hvala našim gostom, ki so bili veliko pomoč s svojim izkušnjami, predvsem pa dober zgled za našo mladino.

Le na koncu smo se morali na hitro posloviti, da ne bi kršili tukajšnjim zakonov. Ko so jim dali vizo za 35 dni, jim niso povedali, da lahko hodijo po Kazahstanu samo 30 dni. Tako smo jih morali spraviti na letališču čez mejo še pred polnočjo. Na srečo smo lahko prek interneta naredili rezervaci-

jo in stiskali letalske karte. Sam pa sem skupaj z dvema mladinkama ostal s prtljago in čakal, da so odprli okence za prijavo. Upam, da jim ta zadnja izkušnja ni pokvarila ostalih lepih vtisov in da še pridejo med nas.

Po njihovem odhodu smo čakali na vrnitev mladih, ki so šli na srečanje mladih na Poljsko. Ob prazniku velikega šmarna pa imamo petdnevno srečanje za mlade v Azornoeju, tj. glavno Marijino središče centralne Azije. Srečanja sem se udeležil skupaj z nekaj našimi mladimi. Na srečanju pa smo kot animatorji sodelovali v programu tudi s skupino »Samuel«, ki pripravlja mlade na aktivno življenje v župnijah. Med drugim so pripravil tudi meditativni ples na koncu maše. Na sam praznik je mašo vodil novi nuncij, to je bila zanj prva javna predstavitev. Na predvečer praznika je vodil tudi procesijo od cerkve do samostana Karmeličank, kje je bilo spovedovanje za mlade. Zbralo se nas je skoraj 150 iz celega Kazahstana. Tisti z zahoda so potovali tri dni, da so se nam pridružili. Mimogrede, novemu nunciju v Kazahstanu je ime Francis Assisi in prihaja iz Indije.

Nekaj dni po tem sem sodeloval na peš romanju skoraj 50 ljudi v Kamišinko, k Čenstahovski Mariji. Dva dni peš romanja skozi stepo. Vsak dan po 25 km. V molitvi, petju, pogovoru ... za mene s štolo na koncu kolone tudi v spovedovanju. Res lepa izkušnja, le pri maši in po njej v procesij z Navsvetejšem, je težko poklekati.

Potem sem na prošnjo tukajšnjega škofa za nekaj dni letel v Rim na kanonizacijo Matere Tereze. Vmes sem si uredil še novi potni list, saj mi je v starem zmanjkalo praznih listov za vizo. Hvala vsem, ki ste me sprejeli v Ljubljani, in p. Ernestu, da me je vzel se seboj do Celja, da sem lahko prej dvignil potni list. Hvala tudi romarjem v organizaciji SKAM-a, ki so me vzeli se seboj do Rima. Po vrnitvi so me sestre Matere Terezije prosile, da sem se jim pridružil ob dnevih, ko hranijo, oblačijo in pomagajo revežem ter jim spregovoril nekaj besed o življenju njihove ustanoviteljice in sedaj

svete Terezije.

Počasi začenjamo s srečanji za mladino, najprej pripravljamo praznik za babice in dedke. Skoraj bo začel delovati tudi vrtec. V počitnicah smo s pomočjo prijateljev iz veleposlaništev zamenjali okna. Z darovi s Poljske pa uredili vodovodno napeljavo ter uredili prostore za sanitarije in postavili še kabino za tuš. Sedaj otrokom pozimi ne bo potrebno hoditi na ulico v poljski WC. Pa tudi gostje, ki bodo prespali v teh prostorih, se bodo lahko stuširali.

Tudi okoli naše hiše smo veliko postorili. Pospravili smo na podstrešju in v sobici naredili prostor za glasbeno šolo. Roberto je na počitnicah dobil nekaj denarja za nove inštrumente, poleg tega so slovenski prostovoljci pustili svoje tri kitare, ki so jih prinesli s seboj. Sedaj se še bolj kaže nuja po novem samostanu, da bi glasbena šola dobila tudi svoje prostore in bratu Robertu ne bo potrebno ves čas usklajevati z molitvami sester, še posebej, ko uči klavir in orgle, ker vse stoji v cerkvi in predprostoru.

Naj bo dovolj za tokrat, drugače pa nas pridite pogledat. Z novim letom ukinjajo vizo za turiste iz EU za dva tedna, ker se pripravljajo na EXPO 2017, ki bo v Astani. Na njem sodeluje tudi v Vatikan in v pripravljalni komisiji sem tudi sam navzoč.

Blagoslovljen praznik svetega Frančiška,

bratje iz Kazahstana

ODMEVI

Bratski dan

Ob sklepu pastoralnega leta smo bratje minoriti letošnji bratski dan preživali v Slovenski Bistrici in Zgornji Polskavi. V nekdanji minoritski cerkvi Žalostne Matere Božje smo se zbrali k skupnemu obhajanju evharistije. Somaševanje je vodil letošnji srebrnomašnik p. Martin Gasparič.

Bogu smo se zahvalili posebej za vse brate, ki v tem letu praznujejo mašniške, redovniške in življenjske jubileje. Srečanje smo nadaljevali v sproščenem bratskem srečanju.

Nova maša p. Antona Borovnjaka

P. Anton Borovnjak je obhajal novo mašo, 10. julija 2016, v domači župniji sv. Nikolaja v Murski Soboti. Ob somaševanju duhovnikov ter velikem številu vernikov je slovesnost na poseben način popešal pevski zbor z lepim prepevanjem. Slavje se je po maši nadaljevalo s pogostitvijo ter večericami, ki so bile prav tako v župnijski cerkvi.

Poletni tabori - Živim zate

Poletni tabori pri Sveti Trojici v Halozah v okviru doma duhovnih vaj so potekali koncem junija in v začetku julija 2016.

To je bil čas duhovne okrepitve, molitve, obhajanja svetih maši, prepevanja, osebnega in skupnega ustvarjanja, igranja, veselja, sklepanja novih prijateljstev, izzivov, ki bi naj vsakemu koristili na poti življenja.

Romanje v Assisi

Bratje minoriti, br. Damjan, br. Franc, br. Andrej, br. Danilo in br. Klemen, smo v letu usmiljenja od 17. do 22. julija 2016 z avtobusom romarjev poromali v Assisi. Kakor vsako leto smo svoje bivališče

našli pod šotori v kampu Fonte Maggio. Tam nas je sleherno jutro lahen brat veter z gore Subasio prebujal v novo svežino, ki nam jo je čez dan jemal od sonca pregreti asiški rdečebelni kamen. Po skupnem preprostem zajtrku smo svoje korake usmerjali do krajev, ki so povezani z življenjem sv. Frančiška ali sv. Klare. Kot pravo občestvo pod asiškim nebom smo odkrivali sledi duhovnosti, ki ima korenine tudi v Frančiškovem srečanju z gobavcem, ko je odkril svoj poklic, poklic biti razodetje obličja usmiljenega Očeta. Tudi sam je v oporoki zapisal o teh začetkih: »Ko sem bil še v grehah, se mi je zdelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam peljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo.«

V preprostosti in tenkočutnosti, med otroškim smehom in jokom, smo se tudi sami pustili voditi Gospodu in skušali biti obličje ljubezni ter usmiljenja drug do drugega. Romali smo od Frančiškove rojstne hiše do sv. Damjana, od Marije Angelske z njenim znanim porciunkulskim odpustkom do samotišča Carceri ter med tem molili svoj križev pot, od Grecia s sporočilom o Božjem učlovečenju in ponižnosti zaradi neizmerne ljubezni in usmiljenja do človeka do Frančiškovega in Klarinega groba, od Trga Frančiškovega Očenaša, kjer je svetnik z vrnitvijo svoje obleke očetu pokazal, komu želi pripadati vse življenje, do La Verne, kjer je Kristus potrdil to zvestobo s stigmami, ki jih je podaril Frančišku

kot znamenje, da mu je resnično želel slediti vse življenje ter biti v tem svetu »drugi Kristus«. Polni upanja in navdušenja, da ta Duh Assisija ponese v svoje domove in svet našega bivanja ter poslanstva, smo se med pesmijo in z radostjo v srcih vrnili med svoje najdražje.

p. Danilo Holc

Začetek noviciata

Kandidat za redovnega brata Andraž Čebular je po končanem postulatu s preobleko skupaj z ostalimi kandidati v soboto 10. septembra 2016 v baziliki sv. Frančiška v Assisiju začel leto noviciata. Priporočamo ga v vašo molitev.

Papeževo lastnoročno posvetilo minoritom v Assisiju

Papež Frančišek se je v torek, 22. septembra 2017, udeležil sklepnega molitvenega dela mednarodnega srečanja za mir, ki je potekalo v Assisiju. In sicer ob 30. obletnici prvega tovrstnega srečanja, ko je sv. Janez Pavel II. v to mesto povabil voditelje različnih verstev, da bi skupaj molili za mir v svetu.

Papež Frančišek je minoritom v svetem asiškem samostanu, ki so bili gostitelji dogodka, zapustil lastnoročno posvetilo. Našega Gospoda je prosil, da bi vse blagoslovil, da bi jih

»napolnil z mirom na način, da bi sami nato lahko posredovali mir vsakomur med nami, ki smo njihovi bratje in sestre. Želim,« je še zapisal sveti oče, »da bi ohranili 'samostanskost' in 'minoritskost'« – s čimer se je nanašal na ime reda – »saj bodo tako sposobni omogočati rast skupnosti med ljudmi in biti, kot manjši, zgled služenja. To so želje tega manjšega brata in služabnika.«

Tečaj za misijonarje

V Bruslju nas je zbranih 12 bratov iz vseh treh Frančiškovih redov, ki se bomo do konca novembra pripravljali na misijonsko poslanstvo. Večina bratov je iz Indije in Filipinov pa tudi en frančiškan iz Avstrije. Mir in dobro vam želim in spomnite se nas v molitvi.

p. Tomaž Majcen

IZ NAJ MOLIJU ZA RAJNE

+ Jožef Murko

»Ne bodite nikomur dolžniki, razen če gre za medsebojno ljubezen; kdor namreč ljubi drugega, je izpolnil postavo. Kajti zapovedi /.../ so obsežene v besedi Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Ljubezen bližnjemu ne prizadeva hudega; ljubezen je torej izpolnitev postave.« Tako sveti Pavel piše v pismu Rimljanom. In prav te besede so tako močno zaznamovale življenje Murkovega očeta Jožefa. Vse svoje žive dni je bil izjemno aktiven. Ne le zase in za svoje. Pri njem je vsakdo vselej našel pomoč, naj bo čez dan ali čez noč. Še pred enim tednom je, ko se je doma prebudil v svoji težki bolezni, najprej vprašal: »Kaj bomo pa danes delali?«

Vsa leta je bil sosedom in okolčanom velik pomočnik, saj je pogosto doma pustil vso delo in odšel na pomoč drugam. Imel je izjemno voljo, nikoli mu ni bilo nič težko. Tega se je gotovo naučil v svoji izvorni družini sredi Lancove vasi, kjer je skupaj z očetom in materjo ter tremi brati in tremi sestrami doživljal vso trdoto kmečkega dela in boja za golo preživetje. Tako neizprosno, težaško, pošteno življenje ga je zaznamovalo za vsa poznejša leta.

Bilo je na začetku pomladi, v marcu, daljnega leta 1931, ko sta oče Štefan in mama Micka iz Stvarnikovih rok sprejela Jožeka, ki je bil peti po vrsti. Čeprav je bil oče zelo dobrega srca, je svoje otroke zelo strogo vzgajal, saj je bil to čas med obema vojnama, ko se je sam s slabimi izkušnjami vrnil s fronte v Rusiji. Tako otrokom ni dovolil, da bi se zanimali za politiko, učil pa jih je tudi ravnati gospodarno, da so se pokrivali le toliko, kolikor daleč jim je segala odeja. Tudi očetov lepi vzgled skrbi za reveže, ki so pri njih iskali kruha in prenočišča, se je za vselej vtisnil v srca njegovih otrok.

Ker je bil Jožek zelo živahnega značaja, si je hitro pridobil naklonjenost svoje kasnejše žene Štefke, ki mu je rodila tri otroke: Francija, Andreja in Jožico. Zmeraj jih je imel zelo rad. Bil je ljubeči oče, ki jih nikoli ni fizično kaznoval. Prav tako dober in zvest je bil tudi svoji ženi. Posebno veselje je prišlo v hišo, ko se je po 11-letnem presledku rodila Jožica, ki je bila njegova posebna ljubljenska. Za otroke lepo poskrbeti je bilo zanj nekaj svetega. Tako je tudi z velikim srcem za več let v svojo družino sprejel sosedovo Vlasto, ki mu je bila kot druga hčerka. Ko je sedal za mizo tudi skupaj s svojimi vnuki, ki so bili nemirni, pa za to ošteti, se je z bolečino v srcu takoj oglasil z besedami: »Ne jih za mizo kregati.«

Tudi srečanje ob družinski mizi je bilo zanj sveto opravilo. Gotovo tudi zato, ker je znal ceniti tolike žulje in odrekanja, ki sta jih s svojo ženo vložila v gradnjo nove hiše, in si je želel, da bi bili v njej vsi srečni. Pa so bili, saj so pri Murkovih vselej gostili številne ljudi iz soseske in od drugod, pogosto so imeli polno hišo, kjer se je razlegal veseli smeh, saj smo se pri njih vsi zmeraj počutili prijetno in domače.

Oče Jožef ni imel veliko časa za pogovore, saj ga je zmeraj čakalo veliko dela na kmetiji, posebej pa ga je zaposlovalo delo v kovačnici. Z velikim veseljem je namreč mnoga leta opravljal vsa kovaška dela, saj se je izučil za kovača. »Daleč naokoli ni bilo tako izjemno natančnega kovaškega mojstra kot so bili Rusof Pepa,« so mi povedali Lancovščani. Do upokojitve, pred več kot 20 leti, je bil mnoga leta zaposlen v kovačnici Kmetijskega kombinata na Turnišču, še pred tem pa nekaj časa v tovarni na Kidričevem in na železnici. Povsod so ga imeli radi, saj je bil šaljivec, ki jim je popestril marsikateri grenki trenutek. Včasih ga je v šali tudi malo zaneslo, zato se je kdaj družbe tudi izogibal, saj med ljudmi ni rad molčal. Morda je to bil tudi vzrok, da ni maral ceremonij; odklonil je posebno praznovanje svoje srebrne in zlate poroke. Z veseljem pa je sprejel večkratno botrstvo otrokom svojega prijatelja. Znal si je vzeti čas za prijatelje, dobro je tudi vedel, kaj pomeni počitek. »Počini si malo!« je znal reči svoji ženi. Bil je zelo praktičen človek, ne le zato, ker se je dobro spoznal tudi na popravilo kmetijskih strojev, ampak tudi zato, ker je vselej učil svoje otroke, da si naj, preden se spravijo k nekemu opravilu, vse lepo pripravijo, da jim bo lažje in jih pri delu ne bo težko stalo.

Ko se je sin Franci odločil za semenišče, ni bil navdušen, saj se je bal nenaklonjenosti takratnega režima, obenem pa se je bal, da bi Franci, kot zdrav moški, ne mogel živeti svojih zaobljub. Pa vendar je na vprašanje patra Danijela, ali pusti sina za duhovnika, odgovoril z besedami: »Kako si bo postlal, tako bo ležal.«

Zelo je cenil posest, ki mu je bila zaupana, zato se je na moč boril, da je ne zapravi. Veliko razočaranje je namreč doživljal v letih po upokojitvi, ko je moral nekajkrat po krivici na sodišče, saj so ga kristjani zaradi zemlje krivično sumničali in obdolževali, pa se je nazadnje vse izkazalo za neresnično. Njegovo geslo je bilo: tujega nočem, svojega ne dam. Ker je bil velik poštenjak, ni prenašal krivice. Ta ga je neizmerno bolela. Večkrat se je glasno spraševal: »Zakaj takšni ljudje hodijo v cerkev?!«

Ti dogodki so spremenili njegovo življenje, saj se več let ni mogel izviti iz njih. Pripeljali so ga do bolezni; najprej se je upognil v hoji, nato se je pojavil strdek v možganih in še več drugih tegob. Za vsako je bila potrebna operacija in bolnišnično zdravljenje. Nazadnje je postal nepokreten in je oglušel.

Dragi oče Jožef! Po sadovih spoznamo drevo. Čeprav niste pogosto zahajali v cerkev, ste živeli krščansko. Sadovi vašega življenja, vašega truda in naporov so zelo dobri in mnogoštevilni. Ne le vaši otroci, tudi vaši vnuki: Nejc, Lea, Ervin, Blaž, Luka in Marko, ter pravnuki: Jaka, Bine in Iva se bodo spominjali svojega očeta, dedka in pradedka kot pokončnega, nezlomljivega človeka, kot krasnega človeka konkretnih dejanj, ki je ves gorel za svojo družino, za pomoč sočloveku, za pošteno delo, za resnico in pravico, kot dobrega moža in očeta. Vse to pa je delal z velikim srcem, zato nikomur ne ostaja dolžnik, saj je z ljubeznijo do bližnjega izpolnil postavbo.

Neizmerno smo hvaležni Bogu za ta veliki dar, da smo smeli živeti z vami in da smo bili tolikokrat obogateni po vaši dobrosrčnosti. Naj vam bo usmiljen sodnik in bogat plačnik. Kakor tudi vašim dragim domačim, predvsem vaši ženi Štefki, ki vam je s tako veliko ljubeznijo na vse načine pomagala iti skozi največji del vašega življenja, in vašemu sinu Andreju, ki vam je ob podpori svoje žene Bojane v zadnjih letih in mesecih pomagal in stregel s tolikšnim razumevanjem in s tako veliko potrpežljivostjo.

Vsi vam iz srca želimo, da si sedaj odpočijete od svojega truda polnega življenja in užijete večni mir pri Njem, ki je tako pozorno in neopazno napolnjeval vse vaše zemeljske trenutke.

Frenk Muzek

Pridiga p. Martina Kmetca

Spoštovani žalujoči, žena Štefka, sobrat v redovništvu in duhovništvu p. Franc, sin Andrej, hčerka Jožica ter vsi žalujoči; dragi bratje in sestre!

Vsak človek na tem svetu usmerja svoje življenje po določenih ciljih, ki jih v globinah odreja smisel življenja. Življenje ima pomen, vsebino, ki je ne more določiti le človekovo razmišljanje, še manj pa njegova domišljija. Sv. Avguštin pravi: nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.

Pokojni Murkov oče Jože je iskal smisel svojega življenja od otroštva naprej: v družini, v kateri je bil rojen, v družini, ki si jo je ustvaril, v svojem trdem delu in poštenosti, v prizadevanju za dobro; pa tudi v trpljenju, ki ga je spremljalo predvsem v zadnjem obdobju njegovega življenja. Smisel življenja je iskal v veri v Boga. Vsi so ga spoštovali, ne le zaradi njegove pokončnosti, vztrajnosti in trdne volje do življenja, pač pa tudi zaradi njegovega iskrenega smeha in drugih dobrih lastnosti, ki jih je imel.

Njegova zemeljska življejska pot pa se je zaključila, in tu, kjer ga ne dosežejo več naše človeške oči, se nahajamo na robu skrivnosti, ki nam jo zastira smrt. Vera nam daje upanje, da človeško življenje ni naključje, pač pa najdražji dar božje ljubezni. Tudi Jezus sam se je zgrozil pred temo in neznanko smrti. Ko je jokal nad mrtvim Lazarjem, je jokal nad našo človeško usodo, ki jo je prevzel nase in umrl za nas na križu. Pa vendar se je zgodilo nekaj, česar njegovi učenci kljub njegovim napovedim niso pričakovali, nekaj, česar si človeško srce ni moglo predstavljati: Kristus je vstal od mrtvih. Tako se je rodila vera v njegovo božansko naravo; vera, da je on premagal temo greha in smrti; resnica je šla v svet, on pa je vseskozi spremljal svoje učence; tudi danes je tu med nami in zre v naša srca v upanju, da se mu odpremo in tako spoznamo neskončno božje usmiljenje ter to usmiljenje izprosimo za pokojnega očeta in za nas same.

Po krvi in vodi, ki sta pritekli iz Jezusove prebodene strani, naj božja milost in usmiljenje napolni naša srca, da bodo naše molitve za pokojnika uslišane; to isto božje usmiljenje naj odpre naša srca najgloblji skrivnosti našega življenja, za katero pravi Jezus: „Resnično, resnično vam pravim: Pšenično zrno, če pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi veliko sadu“ (Jn 12,24.27). Če kdaj, potem danes iz dna srca molimo: „Presveto srce Jezusovo poživi v nas žejo po resnici, življenju in večnosti.“

V veri v človekovo posmrtno življenje, ki je naše edino trdno upanje, bomo položili v grob posmrtno ostanke pokojnega Murkovega očeta; spominjajoč se besed svetopisemskega očaka Joba, ki je v strašnem trpljenju zaklical: „Jaz pa vem, da moj Rešitelj živi,“ vabim vas, da se združimo v evharistični daritvi, v molitvi, ki je molitev Cerkve in priporočimo pokojnega očeta Jožeta božjemu usmiljenju.